

SANCTITY  
พันธู์จิตวินป่วนโลก กาด มังกรอสูรตาร์ดอิงเรน  
KNIGHT

Sanctity Knight พันธุ์อัศวินป่วนโลก 2

ภาค มังกรอสูรตาร์คิงแอม

แต่งโดย Finch

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-520-182-7

พิมพ์ครั้งที่ 1 พิมพ์ครั้งที่ 2

ราคา 200 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร ดุษฎี ชัยเลิศ

บรรณาธิการเล่ม บุญศรีกุล ทิวาสัมฤทธิ์, กัญญาช สุทธิวาริ

กองบรรณาธิการ ชลลดา สุนิธิอักษรศิลป์, ภิญญาดา แซ่ตั้ง,

วาทีนี สุรนารถ, พิชญ์นาถ เตรียมสันติภาพ

พิสูจน์อักษร ออนมณี เชิญผึ้ง, วาทีนี สุรนารถ

ออกแบบปกและรูปเล่ม World Fantasy

ภาพปก Enfer De Hell

ฟอนท์ <http://www.f0nt.com>, <http://jerekdain.com/fonts>

การ์ตูนท้ายเล่ม ธราดล ดิษฐไชยวงศ์

พิมพ์ที่ บริษัท โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์ (1987) จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกวย-จงถนนอม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ : 0-2423-9999 โทรสาร : 0-2449-9561-3

<http://www.naiin.com>

จัดพิมพ์โดย



World Fantasy

บริษัท 1168 จำกัด

เลขที่ 29 ซอยรามคำแหง 30/1 (รามวิลล่า) แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ 10240

โทรศัพท์ : 0-2732-3556, 0-2732-3557 โทรสาร : 0-2732-3558

<http://www.1168group.com>

E-mail : 1168publishing@1168group.com



พูนฟู  
กระดาษหนอบสายตากรีนรีด  
[www.greenread.com](http://www.greenread.com)



รักษ์โลก ห่วงใจคุณ  
ใช้หมึกพิมพ์จากแก้วเหลือง

เรื่องราวและตัวละครในเล่มนี้เป็นเพียงเรื่องที่ตั้งขึ้นเพื่อความบันเทิงจากจินตนาการของผู้เขียน

ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ บุคคล หรือสถานที่จริงใด ๆ ทั้งสิ้น

## ตำนานสำนักพิภพ

หนีเท่าไรก็หนีไม่พ้น!!! เมื่อตีวตรีออฟจอมกะล่อนพยายามจะหนีตำแหน่งอัศวินศักดิ์สิทธิ์ แต่ก็ต้องถูกลากตัวกลับมาทำหน้าที่อัศวินศักดิ์สิทธิ์จนได้ ความมัน ฮา บ้า บู้ล้างผลาญตามสไตล์ Finch จึงก่อกำเนิดอีกครั้ง!

ชะฮ่า~ และต้องบอกเลยว่าภาคแรกที่ว่ามัน (ส์) และฮาสุด ๆ ยังต้องแพ้เล่มนี้ “Sanctity Knight พันธุ์อัศวินป่วนโลก 2 ภาค มังกรอสูรตาร์คอิงเรม” อีกทั้งเบื้องหลังความร้ายกาจและชั่วร้ายของมังกรอสูรตาร์คอิงเรมกำลังจะเปิดเผย!

อะไร ๆ ก็เกิดขึ้นได้เสมอ ขอเตือนว่า...อย่าพลาดแม้แต่บรรทัดเดียว!



World Fantasy

ติดตามข่าวสาร 1168 กิจกรรมและโปรโมชั่น :

<http://www.1168group.com>

<https://www.facebook.com/1168group>



## คุยกับพี่ชัย

ขอต้อนรับสู่ของภาคอาร์คอิงเรม ในเล่มนี้คนที่คอยชมบทบู๊จะมีให้ชื่นใจกันบ้างล่ะ...หรือเปล่า? ฮ่า ถึงกระนั้นขอคนเขียนคิดเข้าข้างตนเองว่าการบู๊แบบฮา ๆ ของตัวละครในเรื่อง คงเรียกเสียงหัวเราะจากเพื่อน ๆ นักอ่านได้บ้างล่ะ...จริงไหม (กรุณาอย่าส่งเสียงโห)

เล่มนี้จะเป็นเนื้อเรื่องที่บอกให้รู้ว่าสงครามเมื่อนานมาแล้วมันมีเบื้องหลังน่าตกใจแค่ไหน ความสัมพันธ์ของแต่ละเผ่าแต่ละดินแดนมันมีอะไรปิดบังกันอย่างไร และเหล่าเหล่าร้ายกาจที่ตกลงแล้วใครกันแน่ที่ไม่ควรไวใจ เออที่ว่านำมาทั้งหมดนั้นไม่ได้หมายความว่าเรื่องนี้เครียดนะตรงข้ามเลย เบบ ฮา บ้า ตามปกตินิสัยคนเขียนนั่นล่ะ เพื่อไม่ให้เป็นการทำคนอ่านเขวไปมากกว่านี้ เอาเป็นเชิญอ่านกันได้เลยดีกว่า

แล้วก็...ขอบคุณคนที่บ้านที่คอยเป็นกำลังใจอยู่เสมอ ขอขอบคุณคุณ ๆ บ.ก. ที่ต้องปวดหัวกับความเงาของคนเขียนบ่อย ๆ ขอขอบคุณนักอ่านที่รักทุกท่าน (รักจริง ๆ นะ) ขอขอบคุณครับ

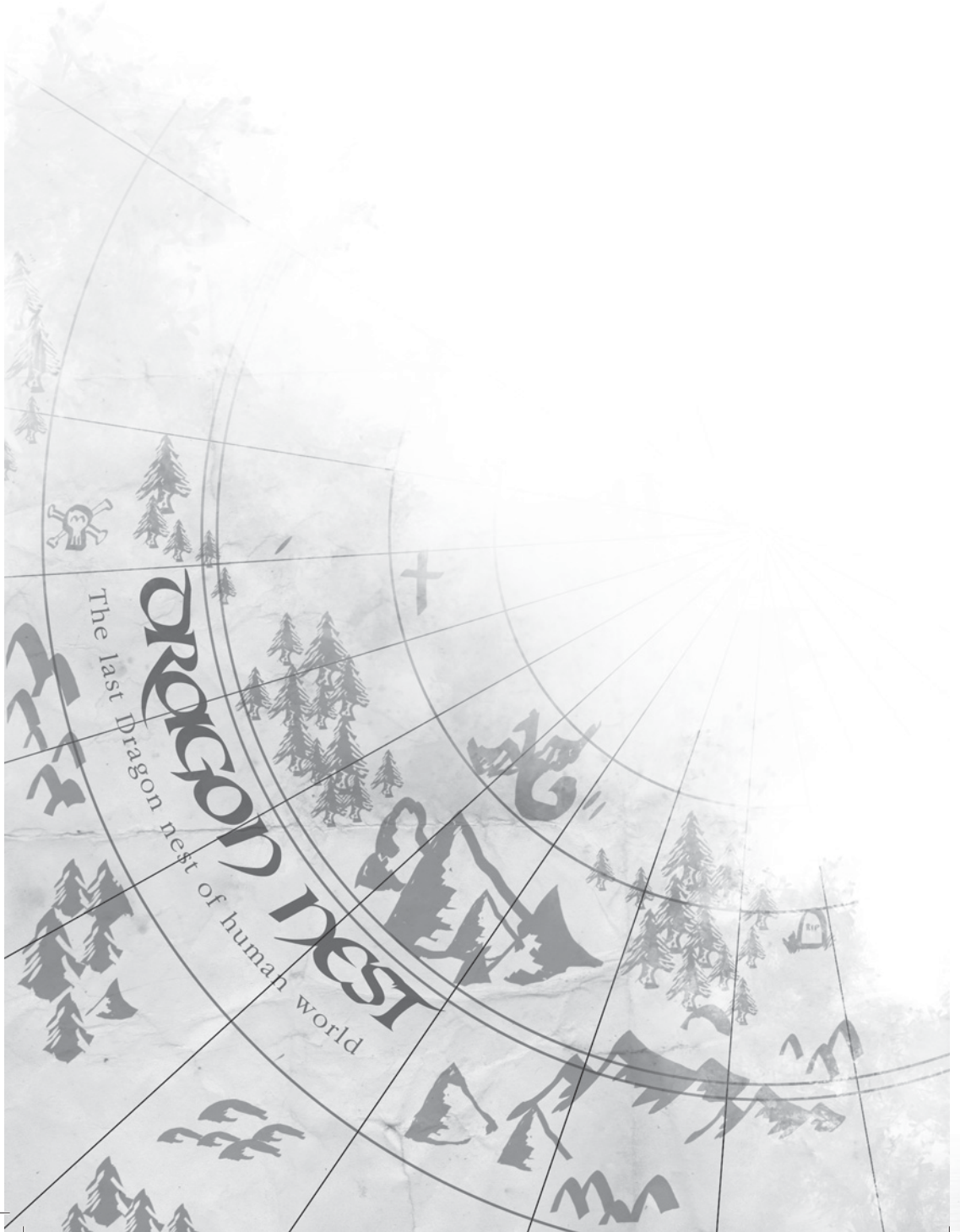
โลกกว้าง ทางกว้าง ทำใจให้กว้าง

Finch



ข้าจะเลือดเย็นและโหดเหี้ยมให้ยิ่งกว่า  
จนพวกมันไม่กล้าเพยอหน้าอีกต่อไป

มังกรอสูรตาร์คอิงเรม



The last  
**DRAGON NEST**  
of human world

## บทนำ

เงาร่างสูงสี่เท้าสีดำทะมึนใหญ่โตราวภูเขาลูกหนึ่ง กางปีกกว้างที่แทบโอบได้ทั้งเมืองแล้วกระพือพาตนเองขึ้นสู่ท้องฟ้าที่บัดนี้แดงฉานไปด้วยไฟสงคราม ร่างดำทะมึนถมเพลิงร้ายลงสู่สนามรบเป็นการเปิดฉากการมีอยู่ของตน จากนั้นตามด้วยพลังทำลายขนาดถล่มพื้นพิภพให้เปลี่ยนรูปได้ในเสี้ยววินาที

เพลิงร้าย พลังทำลาย เขี้ยว เล็บ ล้วนเปี่ยมด้วยอำนาจเกินต้านทาน นายทัพแต่ละทัพตะโกนกันอย่างเสียขวัญพอ ๆ กับลูกทัพของตน ถึงแม้จะหุ้มพลังเข้าต่อสู้อันตัวตาย ก็ยังไม่อาจทำให้เกิดขึ้นได้แม้รอยข่วนที่เกลียด เหล่านายทัพกับทัพเสริมที่เข้ามาช่วยด้วยรวมพลังกันเข้าสู่ แต่มังกรดำตาสีเพชรแดงยังคงแสดงฤทธิ์เกินใครเทียบเทียม กวาดสิ้นทุกกองทัพที่ลุกกล้าถิ่นอาศัยของตน

จากเหตุการณ์นั้นทำให้ทั้งสามภพได้ทราบถึงการมีตัวตนของ

# SANCTITY KNIGHT II

พันธุ่อศวินข่านโลก ภาค มังกรอสูรศาสตร์อิมเม

มังกรดำ ดาร์คอิงเรมเป็นครั้งแรก แต่ความจริงของการปรากฏตัวนี้กลับ  
ถูกบิดเบือนจนไม่มีใครรู้เรื่องราวแท้จริงอีกเลย ...จนปัจจุบัน





## ตอนที่ 1

ในกาลก่อนปัจจุบันห้าพันปี เกิดสงครามระหว่างภพสวรรค์กับภพปีศาจ สงครามของผู้ทรงอำนาจสองเผ่าพันธุ์ในเขตเชื่อมต่อสามภพจักรพรรดิปีศาจ รีเฟมแอสแซน นำทัพปีศาจหนึ่งร้อยล้านตนเข้าบุกภพสวรรค์ จ้าวสวรรค์โอธุนราเอล ได้นำทัพออกขับไล่ ทั้งสองทัพสู้กันถึงแปดร้อยปียังไม่อาจตัดสินกันได้ ชาวสวรรค์ทั้งหมดจึงรวมพลังกันสร้างผนึกกักขังจักรพรรดิปีศาจ ซึ่งใช้เวลาในการสร้างถึงหนึ่งร้อยปี และที่สุดก็สามารถผนึกจักรพรรดิปีศาจลงได้ สงครามสองภพจึงยุติ

สงครามที่ยาวนานนั้นได้สร้างความเสียหายให้ภพมนุษย์ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับสงครามอย่างมหาศาล เนื่องจากภพมนุษย์ไม่มีเขตแดนแข็งแกร่งเท่าสองภพนั้น ภพสวรรค์จึงได้ส่งชาวสวรรค์ลงมาช่วยฟื้นฟูแดนมนุษย์ ในฐานะวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ โดยให้ประจำอยู่ที่เบอร์เรียนทวีปศูนย์กลางของชาวมมนุษย์ พร้อมทั้งคอยคัดเลือกผู้กล้าหาญที่จะ

# SANCTITY KNIGHT II

พันธุ์อสูรบันโลก ภาค มังกรอสูรตองโฮเม

คอยปกป้องช่วยเหลือผู้คนที่เดือดร้อน ภายหลังเรียกกันว่า อัศวินแห่งเบอร์เรียน

วิญญาณศักดิ์สิทธิ์จะคัดมนุษย์ผู้มีจิตสูงส่งคนหนึ่งมาเป็น แข่งที่ดีในท์ โดยใช้ เซ็นไนท์ โลหะจากแดนสวรรค์ ในการเลือกอัศวินศักดิ์สิทธิ์ ผู้ซึ่งจะสามารถเชื่อมต่อกับวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ และใช้พลังของวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ช่วยเหลือปวงชนจากภัยพิบัติทั้งหลายอย่างไม่หวังสิ่งใดตอบแทน

วิญญาณศักดิ์สิทธิ์จะเปลี่ยนรุ่นทุกห้าร้อยปี ถึงกระนั้นทุกรุ่นล้วนคอยปกป้องคุ้มครองมนุษย์ด้วยความรักอย่างไม่แบ่งแยก ตั้งแต่อดีตตราบนานทุกวันนี้...

แกรบ แควก! แควก!

มือแข็งแกร่งของบุรุษผู้เข้มแข็งกำบังทีกโบราณจนมันยับยู่เยิบแบบรีดเท่าไรก็ไม่อาจเรียบแบบเดิมได้ ก่อนจะบรรจงฉีกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แล้วดับท้ายด้วยการเผาไม่เหลือซากให้ระคายสายตา

“ด้วยความรักนี่... เซอะ แค่คิดจะกลบเกลื่อนความผิดที่ทำไว้สิไม่ว่า”

ดาสน้ำเงินเข้มวาวด้วยแรงโทสะ ความจริงที่ได้รับรู้ทำให้เขารู้สึกเหมือนถูกล้างที่เชือกถือมาตลอดตบหน้าเข้าฉาดเบ้อเร่อ ความเจ็บมันไม่ได้อยู่แคใจ แต่ไปถึงวิญญาณและความเชื่อ มันสิ้นคลอนจนเขาไม่รู้แล้วว่าควรปกป้องมนุษย์จากอะไรกันแน่ จากดาร์คอิงเรม จากทัพปีศาจ หรือ... ความเจ้าเล่ห์ของชาวสวรรค์

ลีฮีเตอร์ยกมือขึ้นประสานใต้คางพรางเหม่อออกไปนอกหน้าต่างผ่านความมืดที่มีแต่แสงดาว พลันนกราดรีตัวหนึ่งก็บินเข้ามา ในปากคาบจดหมายมาด้วยหนึ่งฉบับ เมื่อเจ้านกเห็นเขามันก็ทิ้งจดหมายให้แล้วบินกลับออกไป เร็วเกินกว่าลีฮีเตอร์จะยื่นมือรับจดหมายเสียอีก

เจ้าตัวพลิกของลีฮีเตอร์ไปมาอย่างแปลกใจ ตั้งแต่เขาเป็นจอมเวทดำ

มา ไม่เคยมีจดหมายฉบับใดส่งมาถึงเขาทั้งนั้น ชื่อคนส่งที่ด้านหลังยิ่งทำให้เขาประหลาดใจเพิ่ม

DD...

เจ้าแซงทีดีในทีนั้น...ส่งมาทำไม?

ลีสีเตอร์ค่อย ๆ ฉีกซอง ทันทีที่ขาดของในซองก็กระโจนพรวดออกมาลอยอยู่กลางอากาศตรงหน้าเจ้าตัว เขาผงะออกห่างด้วยความตกใจ จ้องจดหมายนั้นตาวาว ซองที่เขาฉีกไปนิดเดียวติดตัวออกจากมือ ด้วยเช่นกันและมันก็ทำให้ลีสีเตอร์หันไปสนใจที่ซองก่อน

‘จะไปที่ไหนก็ได้ แต่มาให้ทันวันสอบล่ะ’

ข้อความในกระดาษเรื่องแสงสีทองก่อนจางหาย จอมเวทดำทำท่าเหมือนอยากจะตะโกนแต่ตะโกนไม่ออก เมื่อมองกลับมาที่กระดาษจดหมาย เขาก็อยากจะฆาตกรรมใครสักคนขึ้นมาอย่างปัจจุบันทันด่วน

ตัวอักษรที่สะกดรวมกันเป็นชื่อของเขาค่อย ๆ ปรากฏขึ้นในช่องชื่อผู้สมัครเข้าสอบอัศวิน รายละเอียดอื่น ๆ จากนั้นไม่มี แต่มีลายเซ็นของเขากำกับท้ายใบสมัครแบบสมบูรณ์ เจ้าตัวรีบคว้าเจ้าแผ่นนั้นแต่ก็เข้าไป มันพับตนเองแล้วแผ่นออกนอกหน้าต่าง หายลับไปกับความมืดได้ไวแบบที่ลีสีเตอร์ตามไม่ทัน เขายืนอึ้งอีกไม่ถึงสามนาทีก็กระโจนออกหน้าต่างไปบ้าง ทั้งสถานที่ที่เข้ามาอ่านบันทึกโบราณไว้เบื้องหลังอย่างไม่สนใจมันอีก

แท้จริงแล้วสถานที่แห่งนี้คือหอสมุดที่ถูกทิ้งร้างหรือเปล่าลีสีเตอร์ไม่อาจรู้ เพราะมันมีสภาพเป็นโบราณสถานที่มีหอสูงล้อมรอบแปดหอตั้งอยู่กลางป่ารกชัฏไร้แววสิ่งปลูกสร้างอื่น ๆ ที่พอจะบอกได้ว่าเคยมีมนุษย์อาศัยอยู่ในบริเวณนี้มาก่อน การที่เขาเดินทางไปเรื่อย ๆ ทำให้บังเอิญมาพบมันเข้า ที่จริงแล้วเขาไม่เคยสนใจหนังสือใด ๆ ที่นี่ทั้งนั้น เพียงแต่เรื่องที่ไซริทส์เล่าให้ฟังเกี่ยวกับอักขระเทวะผีกเก้าชั้นฟ้ากับการ

ผนิกจักรพรรดิปีศาจไว้ในแดนมนุษย์ มันทำให้เขาต้องหารายละเอียดเพิ่ม และนั่นคือเหตุผลที่เขากลับมายังหอโบราณแห่งนี้

มันเปล่าประโยชน์ เขาหมกตัวอยู่ที่นี้นับเดือน สิ่งที่ค้นเจอมีแต่บันทึกแบบเดียวกับที่เขาฉีกทิ้งไปนั้น เจ้าตัวขัดเคืองใจไม่น้อย ซ้ำยังได้รับจดหมายที่ทำให้เขาอยากนำส่งฝันร้ายไปให้เจ้าผมเงินนั้นอย่างเร่งด่วน อีกด้วย จอมเวทดำจึงอดไม่ได้ที่จะโจนทะยานออกไปตามหาคนส่งจดหมาย เขาตั้งใจไว้แล้วหากเจอมันต้องเละก่อนถึงจะพุดกันได้

อยู่ ๆ ซ้ำก็รู้สึกวาลมหนาววูบใหญ่พัดผ่านหลังไป มันทำให้ขนลุก แถมสั้นไปทั้งตัว ทั้งที่ซ้ำกำลังยืนอยู่กลางแดดเปรี้ยง ๆ บนเนินกว้าง หลังจากออกไปเก็บผลไม้ในป่ามาเป็นเสบียงยามไม่มีเงินติดตัวสักแดงแบบนี้

ถิ่นเกิดของซ้ำล้อมรอบไปด้วยป่าใหญ่แสนอุดมสมบูรณ์ อาหารการกินจึงหาง่ายถ้ายันเสียอย่าง นี่ซ้ำก็กลับมาหากินแถวนี้เกือบสองเดือนแล้วละ คิดว่าอีกไม่นานนี่คงได้เวลาออกเร่ร่อนเสียที่ อยู่ที่เดิมนาน ๆ ความเฉาจะเข้ามาเยือนได้อย่างไม่รู้ตัว

“หลังหนึ่งนี่คงกินได้พอดีถึงวันออกเดินทาง”

ซ้ำก้มลงมองผลไม้ป่าที่เก็บมาเต็มหลวไบขนาดพออุ้มไหว ก่อนจะยกขึ้นตั้งบนป่าแล้วย่างเท้ากลับที่พัก สายลมโชยเอื่อยเหมือนทุกวันยังคงพัดลูบไล้ใบหน้าอย่างอ่อนโยน และมันก็ทำให้ซ้ำนึกถึงวันเก่า ๆ ได้ทุกครั้ง... อย่าคิดว่าซ้ำแก่ขนาดนั่งทบทวนถึงวันที่ผ่านมานะ แค่นึกถึงวันก่อน ๆ บ้างก็มันมีความทรงจำอันลึ้มไม่ลงที่ถิ่นเกิดนี่นี่นา และมันก็เป็นเหตุผลให้ซ้ำไม่กล้ากลับมาเหยียบที่นี่เป็นสิบปี

ซ้ำปล่อยความคิดล่องลอยไปเรื่อย ๆ ขณะเดินผ่านทุ่งราบก่อนเดินขึ้นไปอีกเนินในระหว่างเดินกลับที่พักซึ่งไม่ใหญ่โตนัก แต่มีข้าวของ

เครื่องใช้สะดวกสบายในแบบคนเร่ร่อน ครั้นพอมาถึงข้าก็จัดแจงเทพผลไม้ ออกมาเลือก ที่แข็งโป๊กปาหัวหมาร้องเอ็งส่งเข้าไปเก็บไว้ในสุด กำลัง นวลงามเอาผ้าคลุมไว้อีกสองวันเจอกัน ส่วนบวมแบบกตตรงไหนเป็น หลุมตรงนั้นวางไว้ในสายตาเตรียมเก็บกวาดลงกระเพาะได้ หลังจาก คัดแยกผลไม้เสร็จข้าก็ออกมาด้านนอกพร้อมกระป๋องไบโตะ ไม่มีอะไร มาก แค้ไปตักน้ำที่ลำธารใกล้ ๆ เท่านั้นละ

น้ำในลำธารใสแจ๋วจนมองเห็นพื้นด้านล่างได้ชัดเจน ปลายน้ำใหญ่ วายผ่านไปมาหลอกล่อให้ช้ำน้ำลายสอ อย่างนี้กอยากเอาขึ้นมาสักตัว ขณะที่กำลังตั้งใจคิดถึงปลาอย่างตัวอ้วนหอมกรุ่น ฆาอันแสนยาวของข้าก็ ไถลลื่นเข้าไปเสียบรากไม้ เล่นเอาหัวทิ่มพื้น

ตูม!

น้ำกระจ่าย ปลากะเด็นหัวioxขึ้นไปว่ายบนอากาศก่อนจะตกลง เกลือรอบ ๆ ตัว อะไรบางอย่างเฉียวหัวเข้าไปแบบเส้นยาแดงผ่าแปด ไปตกลงในลำธาร ชักลื่นน้ำลายเหน็ดคอก่อนจะกอบหัวใจขึ้นมาไว้ที่เดิม เพราะมันตกลงไปเต็นที่ตาตุ่มแล้ว

“ซี หลบไต้งันรี ทำทางเจ้าคงกระดุกแข็งกว่าที่คิด”

ความกตตัน จิตสังหาร กระแสเสียงเย็นเฉียบ ฟังสายตาเย็นเยือก เข้าไปด้วยแล้ว... พ่อคุณฤดูหนาวเรียกก๊งแล้วครับ ข้าหมุนตัวไปทาง ต้นเสียงช้า ๆ แบบไม่เคยคาดเลยว่า คนที่ได้เจอคนแรกในรอบสองเดือน จะเป็นคนที่ข้าขึ้นบัญชีไว้ว่าเป็นหนึ่งในสองสุดยอดสิ่งมีชีวิตอันตราย!

“ลีสีเตอร์ การทักทายของเจ้าเป็นอันตรายต่อหัวใจข้านะว้อย”

ทั้งที่รู้ว่าเป็นตัวอันตรายแต่ข้าอดไม่ได้ที่จะบ่นใส่เสียหน่อย ลีสีเตอร์ กระตุกยิ้มเย็นมากขึ้นอีกระดับ

“แต่หัวใจหรือ ข้าคิดว่ามันน่าจะเป็นหัวบ่นป่าเจ้ามากกว่า” สองมือ

เรื่องแสงสีด้าขึ้นทันใจ

“เฮ้ย!” ได้แค่นั้น พ่อเจ้าประคุณก็ส่งมันใส่ข้าไม่มีการพูดอะไรอีกทั้งนั้น

ข้าสาวเท้าเร็วจี๋หลบไปมา ลูกปลั่งยังคงตามติด ไม่รู้จะไปทางไหน ข้าเลยวิ่งเข้าไปหาเจ้าคนเสกเวทเสียเลย แต่แล้วขาแสนดีของข้ามันก็ขัดกันเองส่งข้าวัดพื้นโซ้วจอมเวทดำเสียงั้น ลูกปลั่งที่กวดมาเลย...ตุ้ม!

ไม่ใช่ข้าแต่เป็นเกราะพลังของลี้ฮีเตอร์นั่นล่ะที่รับเข้าไปเต็ม ๆ ข้าล้มก่อนถึงตัวเขาแค่สองศอกกว่า ๆ ลูกปลั่งเลยพุ่งเข้าไปใส่คนเสกนั่นเอง เกราะพลังพังกระจายพร้อมสายพลังอีกเส้นพุ่งเข้าไปใส่ข้าที่สปริงตัวขึ้นจากพื้นแล้วออกวิ่งอีกรอบ

“มันเรื่องอะไรของเจ้ากัน มาถึงก็ซัดเอา ๆ เข้าไปทำอะไรให้หรือไงวะ!” ข้าแหกปากสนั่นทุ่ง

“ทำอะไรนั่นหรือ...” ไม่แค่สายพลังแล้ว คราวนี้เวทสังหารเลยล่ะ

“เฮ้ย! เฮ้ย! เฮ้ย!!”

สายเวทแรกเฉี่ยวให้เลือดซิบ เวทที่ตามมาซ้ากระโดดหลบสุดตัว ถึงกระนั้นก็โดนเข้าไปเล็กน้อย แต่เล็กน้อยนั้นเล่นเอาเริ่มรุ่งรัง ข้าลุกขึ้นมาได้แล้วว้ากออกไปสุดเสียง

“ให้มันน้อย ๆ หน่อย เจ้าไปกินรังแตนที่ไหนมาข้าไม่รู้ แต่มาพาลใส่แบบนี้เป็นนิสัยของเจ้าหรือไง!” ข้าไม่คิดว่าคนหน้าตาดีจะนิสัยแย่ทุกคนนะ อย่างน้อยข้าคนหนึ่งล่ะที่นิสัยดีติดระดับ (?)

ลี้ฮีเตอร์ชะงักมือ ใบหน้าหล่อเหี้ยมเปลี่ยนเป็นหงุดหงิดแบบเปื้อนนิสัยใครบางคน “จดหมาย”

“หา?” อยู่ ๆ เจ้าจอมเวทดำก็พูดถึงอะไรที่มันไม่เกี่ยวกับการซัดและเมื่อครู่ซะงั้น

“จดหมายสมัครสอบอัศวินที่เจ้าส่งมาเคลือบด้วยพลังของไซริทัส

และมันก็บังคับให้ข้าต้องไปสอบอัศวินในปีนี้” เขากัดฟันแน่นขมความ  
โมโหเต็มที แต่ข้าที่ได้ยินเขาพูดนี้สีเหวอไปไกลลิบแล้ว

มุกนี้ข้าคุ้นมันอย่างน่ากลัว “เจ้าว่าข้าส่งจดหมายสมัครสอบอัศวิน  
ไปให้...เมื่อไหร่กัน”

“อาทิตย์ที่แล้ว” ถ้อยคำห้วนสั้นสวนกลับมาทันใจ

ข้ายื่นมือหนึ่งไปด้านหน้าแบบขอเวลาคิดเดี่ยว ตั้งแต่จำความได้  
จนบัดนี้ไม่เคยส่งจดหมายสักฉบับ ถ้าข้าจะหาใครข้าจะเดินทางไปหาเอง  
แล้วเรื่องเกี่ยวกับอัศวินยังไม่ต้องพูด ข้าต้องใช้ความสามารถระดับพิเศษ  
ในการหลบหนีมาจนปานนี้ แล้วใครมันจะไปหาใบสมัครมาส่งให้ได้กันเล่า

“ข้าไม่เคยส่งจดหมายไปหาเจ้า”

“แต่จดหมายนั้นมันลงท้ายด้วยชื่อเจ้า!” เขายังคงตอบกลับได้เร็ว  
เหมือนเดิม

“ถึงจะเป็นชื่อข้า ก็ใช่ว่าข้าต้องเป็นผู้ส่งนี่นา”

“มันเคลือบด้วยพลังของไซริทัส แล้วจะไม่ใช่ของเจ้าได้อย่างไร”

อารมณ์ฉุนเฉียวกับเสียงเขี้ยว ๆ กลับมาที่ลีสีเตอร์อีกแล้ว แต่ข้าสิ  
กำลังเริ่มหน้าเขี้ยวกับชื่อที่หลุดออกมาจากปากจอมเวทดำถึงสองครั้ง  
ข้าพยายามไม่นึกถึงเจ้าของชื่อตลอดเวลาเกือบสิบเดือน สะกดตนเองให้  
ลืมตัวตนของคนผมทองเพื่อที่จะไม่เผลอนึกถึงขึ้นมา ไม่งั้นเขาจะรู้ตำแหน่ง  
ที่ข้าอยู่ทันที แล้วที่นี้อาชีพรบจ้างตายฟรีแทนชาวบ้านก็จะมาประเคนถึงที่

“ฟังนะลีสีเตอร์ ตั้งแต่ข้าออกจากมูเกียร์มา ข้าไม่แมนแต่จะเฉียด  
เข้าไปใกล้เมืองหลวงเบอร์เรี่ยน และไม่เคยติดต่อปรากฏารอัศวินสักครั้ง”

ข้าย้าซัด ๆ หนัก ๆ พร้อมจ้องตาสีน้ำเงินตอบ แวความฉงนเริ่ม  
ผุดบนใบหน้าจอมเวทดำ

“นี่หมายความว่าเจ้าไม่ได้กลับปรากฏารอัศวินเลยหรือ ตั้งแต่ทำลาย  
คอร์ของอักขระเทวะผีนึกเก้าชั้นฟ้านั่น”

“เออ”

ข้าอุตสาห์ลืมหุ่กอย่างไปแล้วนะ เจ้ายังเอามาระทุ่กความจำข้าอีก  
ทำเอาข้าเกือบจะนึกถึงขึ้นมาให้เสียวสันหลังวาบแนะะ

ลี้ฮีเตอร์อึ้งไปเลย คงจะไม่คิดละลี้ว่าไอ้ที่ถูกเรียกว่าแชนกิตีไ่ไนท์  
มันไม่ติดต่อปรากการอัศวิน แถมออกมาเร่ร้อนอีกต่างหาก

“ถ้าเป็นจดหมายจากปรากการอัศวินทำไมต้องไ้ใช้บริการของ  
โรบิวอะชอร์?” เจ้าตัวพื้มพำกับตนเองแต่ข้าไ้ได้ยิน

“เพราะรู้แนะะลี้ ถ้ามาจากปรากการอัศวินเจ้าคงเผาทังแบบไม่แตะ  
โดยเฉพาอย่างยิ่งถ้ามาจากคนนั้น ถูกไหม” ลี้ฮีเตอร์มองข้าอย่างอึ้ง  
เพิ่มขึ้นมา คงไม่พอใจที่ถูกข้าอ่านนิตยออกก่อนจะสะบัดหน้าไปทางอื่น

“งั้นรู้ ทั้งหมดนั้นเป็นแผนของไซริทัสคนเดียวลี้แนะะ” จอมเวทดำ  
บ่นอย่างหัวเสียวเกินรับ เขาคงไม่คิดว่าวิญญูณศักดิ์ลี้ลี้ลี้จะไ้ใช้แผนนำ  
โมโหแบบนี้ วิญญูณศักดิ์ลี้ลี้ลี้ที่แสนบริสุทธิ์ทุกยุคทุกสมัยมามีนิตย  
เจ้าเล่ห์ขนาดนี้เพราะไ้ได้นิตยจาก...ข้า

ลี้ฮีเตอร์สะบัดหน้ากลับมาเขม็งตาใส่ข้าใหม่ “เขาบอกกันว่าวิญญูณ  
ศักดิ์ลี้ลี้ลี้จะไ้ได้นิตยส่วนหนึ่งไปจากแชนกิตีไ่ไนท์ที่ตนเชื่อมจิตด้วย ซึ่งนั้น  
ก็หมายความว่า ทั้งหมดนั้นมันมาจากเจ้า”

นั่นไง วกกกลับมาที่ข้าอีกจนได้ อันนี้มันพาลของจริงแล้วท่านจอม  
เวทดำ ข้าไม่รู้เรื่องอะไรด้วยสักหน่อย

“ทำไมเจ้าต้องโกรธขนาดนั้นด้วยเล่า ถ้าเจ้าไม่ยอกสอบก็ไม่ต้อง  
ไปสมัครลี้ เรื่องแค่นี้ทำไมต้องมาวอยกับข้าด้วย แค้ไปสมัครเผ่า ๆ ไปชะ  
ก็หมดเรื่อง”

ข้าไม่เห็นว่ามันจะยากตรงไหนกับแค้จดหมายติดไปสมัครสอบ  
อัศวิน อย่างลี้ฮีเตอร์กระดิกนิ้วที่เดียวจดหมายนั้นก็ไ้เหลือซากแล้ว ต่อ  
ให้มีพลังของ...อะไรนั้นเคลือบมาด้วยก็เถอะ



ลีสีเตอร์สะดุ้งเอือกสีหน้าเหมือนเห็นไส้เดือนยักษ์เดินระบำฉายชัด ก่อนจะทำอ้อมอ้อมพุดออกมา “ข้า... ถูกไซริทส์จับวิญญาณเอาไว้แล้ว”

“อะไรนะ!” ข้าตะเบ็งออกไปห่าสิบแปดหลอดเสียง มันเกิดอะไรขึ้น ระหว่างที่ข้าเร่ร่อนละนั้น “เจ้าไปทำอิท่าไหนให้ถูกจับได้พะ แบบนี้ไม่ว่า เจ้าอยู่ที่ไหนเขาก็หาเจ้าพบได้ทุกที่ แถมยังขัดคำสั่งเขาไม่ได้ด้วย อยู่ ๆ เอาอิสระตัวเองยกให้เฉยเลย... เจ้ายังสติครบหรือเปล่า” ถ้าในเวลาปกติ ข้าไม่คิดว่าลีสีเตอร์จะทำอะไรโง่ ๆ แบบนั้น คนที่มีความมั่นใจในตนเอง จนถึงขนาดเลือกเส้นทางเดินของตนเองแบบไม่เกรงสายตาใคร คงไม่ยอมให้ใครมาจับไว้ได้ง่าย ๆ หรือ

ลีสีเตอร์รับหลบทาข้า ดูท่าเขากำลังจะจมนมูอะไรสักอย่าง “จะยังไง ก็ช่าง ในเมื่อจดหมายนั้นไม่เกี่ยวกับเจ้าก็แล้วไป”

อ้าว... เลิกง่าย ๆ เลยหรือนั้น

“ว่าแต่เจ้าเถอะ มาทำอะไรในที่รกร้างไร้ผู้คนแบบนี้” ฟุ้งหญาแก้ว ไกลสุดสายตากำลังถูกย้อมเป็นสีส้มจากแสงอาทิตย์ที่จวนจะลับของฟ้า เงามืดนใหญ่ต้นเดียวบนเนินสูงทอดยาวไปไกลลิบ นกกาน้ำฟ้าต่างบิน กลับรัง มองดูแล้วให้ความรู้สึกเหงาไม่น้อย

ข้ายืมนิดหน่อยให้คนถาม “เป็นที่ที่สงบดีไหมล่ะ”

“สงบเงียบและก็ว่าเหวด้วย” ลีสีเตอร์กวาดตาไปรอบ ๆ ก่อนจะ กลับมาที่ข้า “เจ้าอยู่ที่นี่มานานแค่ไหนแล้ว”

ข้าไม่ตอบแต่เริ่มเดินกลับที่พัก ลีสีเตอร์เห็นแบบนี้จึงเดินตาม ข้ามา เราเดินกันเงียบ ๆ มาครู่หนึ่ง ข้าจึงถามขึ้น

“แล้วเจ้าจะไปสอบอัศวินหรือเปล่าลีสีเตอร์”

ข้าได้ยินเสียงสบทเล็กน้อย ก่อนคนผมสีน้ำตาลทองที่เวลานี้ถูก แสงอาทิตย์ย้อมเป็นสีทองไปแล้วจะตอบกลับมา

“ไม่ไปไต่ยังงါเล่าเล่นประทับตราวิญญาณข้าลงไปไนโบสมัครแล้ว

ลองไม่ไปสิ เวททั้งหมดของข้าได้ถูกดูดไปเก็บไว้ในกระดาะแผ่นนั้นหมดแน่” เจ้าตัวขยับมืออย่างโมโห “นิสัยเจ้ามันแย่จริง ๆ”

“เฮ้ย เรื่องอะไรมาว่ากันแบบนี้ เจ้าไปมีเรื่องกับเขาจนโดนจับวิญญานเองแล้วมาโทษข้าได้ไง มันต้องโทษตัวเองสิเว้ย” ข้าชี้หน้าซะเลย และก็ให้เห็นลีสีเตอร์หลบตาวบ... อะฮ้า มันคงเป็นการทำตนเองจริงแท้แน่เลย “ลีสีเตอร์” ข้าเรียกเขาแบบข่มขู่หน่อย ๆ “เจ้ามีเรื่องอะไรกับไซริทส์กันแน่”

ข้าฉีกยิ้มเจ้าเล่ห์ใส่จอมเวทดำแล้วตอ้งยกมือขึ้นปิดปากอย่างเร่งด่วนหน้าซีตลงจับพลัน

“ปากข้า! เอาจนได้”

ได้แค่นั้นข้ากับลีสีเตอร์ก็ต้องสะดุ้งกับแสงสีทองที่สว่างวาบขึ้นมาด้านหลังพร้อมเสียงหัวเราะอย่างเอ็นดู

“วัยเดียวกัน ถึงคือเหมือนกันหรือไง”

ข้าอยากจะเผ่าให้ญ์ราบเป็นหน้ากลอง ลีสีเตอร์เพราะเจ้าเต็ม ๆ เลย ข้าไม่เคยนึกถึงมาเกือบสิบเดือน แล้วดูสิ... เจ้ามาไม่ถึงชั่วโมงก็ลากตัวอันตรายติดอันดับอีกหนึ่งมาซะง่าย ๆ แถมมาแบบกะเล่นข้าตาบอดอีกด้วย

ข้ากับลีสีเตอร์ต่างพร้อมใจกันถอยหลังหลายก้าวให้ห่างไซริทส์ รอยยิ้มงามทอประกายระยิบระยับยกระดับความงามขึ้นอีกสิบเท่า ให้นึกถึงแว่นกันแดดที่ไม่อยู่ในหัวมานาน... ข้าซื้อไว้แล้ว แต่ขอโทษไม่ได้หยิบติดมือมา ข้าส่งยิ้มแหยให้เขา ทางลีสีเตอร์ก็พอกัน แต่ถ้าดูดี ๆ ทางจอมเวทดำมันน่าจะเหมือนแยกเขี้ยวข่มขู่มากกว่า

“นึกแล้วเชื่อว่าลีสีเตอร์ต้องหาท่านเจอได้ ในเมื่อท่านยอมบอกชื่อกับเขานี้หา ถึงเขาจับวิญญานท่านไว้ไม่ได้แต่แกะร่องรอยของท่านได้แน่นอน” ไซริทส์พูดพร้อมแจกจ่ายรอยยิ้มแยงตาชาวบ้าน

“นี่หมายความว่าท่านจงใจใช้ลีสีเตอร์ตามหาข้า จดหมายนั้นแค่  
ล้อเล่นหรือ” ข้าคาดไม่ถึงจริง ๆ ว่าเขาจะหลอกใช้คนเป็นด้วย

ไซริทส์จุปากทำทางเจ้าเสหรืออย่างที่ข้าเห็นแล้วอยากซุดหลุม...แล้ว  
มุดหนี “ข้าเอาจริงต่างหาก ทั้งสองเรื่องเลยด้วย”

โลภมาก!

“เหมือนท่านไง”

ลึมไป...ใกล้ขนาดนี้คิดตั้งไม่ได้

ข้าขยับถอยห่างไปอีกหน่อย พร้อมระมัดระวังเต็มที่ ถ้าเกิดอยู่ ๆ  
พี่แกแวบมาคว้าคอกลับปรากฏารอัศวินข้าคงหลบทันบ้างล่ะน่า ว่าแล้วก็  
กำดาบสั้นกันเหนียวไว้ด้วยดีกว่า

ลีสีเตอร์จ้องคนผมทองอย่างหงุดหงิดแล้วทำท่าจะแผ่น ข้าเลยรีบ  
คว้าคอไว้

“อย่าคิดจะทิ้งกันเชียวนะ ‘นั่น’ มาที่นี้ได้เพราะเจ้าซัด ๆ” ข้าจิก  
เสียงหนักใส่พร้อมแววตาอาฆาต

“เจ้าเรียกชื่อเขาเองต่างหาก” เจ้าจอมเวทดำริบปิดความลับผิดชอบ

“ถ้าเจ้าไม่มากวนข้าในที่สงบ ๆ แบบนี้ ข้าจะหลุดปากออกไปหรือ”  
ข้าไม่ยอมเด็ดขาด หากถูกลากกลับปรากฏารอัศวินข้าจะเอาเจ้าไปด้วย  
ข้าปล่อยมือจากด้ามมีดสั้นข้างเอวมาขยับแบบเตรียมตะครุบจอมเวทดำ  
ตรงหน้า

เหมือนลีสีเตอร์จะรู้ว่าข้าคิดอะไร เจ้าตัวอัปปากทำท่าจะร้ายเวท  
สักบท แต่ข้าไปกว่ามีองาม ๆ ที่วางแหมะลงบนไหล่เขาข้างหนึ่งและที่ไหล่  
ข้าข้างหนึ่ง

กรี๊ด~! สนั่นหวั่นไหว...แค่ในใจเท่านั้นแหละ ซึ่งนี่ก็ทำให้ไซริทส์  
เก็บสีหน้าข้าไว้ไม่อยู่แล้ว ขึ้นข้าส่งเสียงออกไปจริง ๆ เขาคงฮาแตกไม่มี  
ก๊กแน่

ข้าโดนจับได้อย่างไม่ทันตั้งตัวเลยล่ะ ลีอีเตอร์เองก็ด้วย เจ้าตัวหันไปส่งเสียงสบถยาวเหยียดทางอื่นแบบอารมณ์เสียเต็มที

“ดิตร็อฟ ท่านมาทำอะไรในที่ร้างห่างไกลผู้คนแบบนี้กัน?” ไชริทส์ปล่อยมือจากไหล่เข้ากับลีอีเตอร์แล้วถามอย่างสงสัยปนสนใจ มันทำให้ลีอีเตอร์หันมาสนใจด้วย

ข้าถอนใจเฮือกใหญ่แล้วเริ่มออกเดินอีกครั้ง ไชริทส์ไม่ห้ามแต่เดินตามมา ลีอีเตอร์ที่อยากรู้มาก่อนแล้วเลยต้องตามมาด้วย

“ที่นี่คือหมู่บ้านของข้า... ไม่ลิตต้องบอกว่าเคยเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านที่ข้าเกิด”

“หมู่บ้านของท่าน!” สีหน้าตกใจของคนงามคนหล่อมันน่าดูอย่างนี้เอง สงสัยต้องทำให้ตกใจบ่อย ๆ แล้วสิ

ไชริทส์กวาดตาไปรอบ ๆ หนึ่งครั้ง ลีอีเตอร์ก็มองออกไปเช่นกัน ก่อนที่ทั้งสองจะมองมาที่ข้า

“นี่มันไม่มีวีแววว่าเคยมีหมู่บ้านมาก่อนเลยนะ” ในที่สุดไชริทส์ก็พูดออกมาแบบค่อนข้างกลัวว่าจะทำร้ายจิตใจข้าหรือเปล่า เพราะเงียบไปนานพอตุกว่าจะพูดออกมาได้

ข้าหัวเราะนิดหนึ่ง “มันร้างมาสิบกว่าปีแล้วนี่”

“แค่สิบกว่าปีมันต้องมีบ้านเก่า ๆ ไม่ก็สิ่งปลูกสร้างอะไรเหลืออยู่บ้างสิ แต่... ไม่มีอะไรบ่งบอกว่าที่นี่เคยมีหมู่บ้านมาก่อนเลยด้วยซ้ำ” ลีอีเตอร์ซักสีหน้าเหมือนคนอยากมีเรื่องกับข้าอีกล่ะ

ข้าหยุดเดินแล้วหมุนตัวกลับไปมองทั้งสองตรง ๆ “มันยอมไม่เหลืออะไรอยู่แล้ว ในเมื่อมันถูกเพลิงจากดาร์คอิงแรมเผาไปนี่นา” เหตุการณ์ในวันนั้นข้าจำได้ดี แต่ข้าไม่คิดจะเล่าให้ใครฟัง และความจริงจากปากข้าก็ทำเอาผู้ทรงอำนาจสองคนไปรีบประทานทันใด ใบหน้าทั้งสองซีดลงราวกับนัดหมายกันมา “สิ่งที่พอจะบอกว่าตรงนี้คือหมู่บ้านของข้าคือต้นแอช

บนเนินนั้น เพราะมันอยู่ห่างหมู่บ้านเลยไม่โดนเผาไปด้วย เพลิงของ ดาร์คอิงรมสุดยอตน่ากลัวของจริง แต่ไม่ก็หน้าที่เปลี่ยนหมู่บ้านสองร้อยกว่า หลังคาเรือนกลายเป็นทุ่งโล่งแต่กระแง เพลิงนั้นแค่เผาก้อนหินพริบเดียว หินทั้งก้อนก็กลายเป็นก้อนผลึก นั่นแค่อำนาจหนึ่งของดาร์คอิงรม ถ้าจะ สู้กับมังกรตัวนั้นจริง ๆ เตรียมตัวตายไว้ให้พร้อมด้วยละ” ข้าส่งยิ้มเย็น ๆ ให้ไซริทัส

ปากข้าพูดยกย่องศัตรูตัวฉกาจที่ไซริทัสหมายมาดไว้ว่าถ้ามี แชนกิติ์ในทีจะกำจัดมันได้ ...คงต้องคิดให้มากกว่าเดิมเสียแล้ว ลีฮีเตอร์ ผ่อนลมหายใจยาวแล้วถามข้าเสียงเย็น

“ฟังจากที่เจ้าพูดแล้ว เจ้าน่าจะแค้นดาร์คอิงรมไม่น้อย แต่ข้ากลับ ไม่รู้สึกว่าเขาโกรธแค้นดาร์คอิงรมที่ทำกับหมู่บ้านเจ้าเลยแม้แต่น้อย ข้าเจ้ายังยกย่องความทรงอำนาจของมันอีก เจ้ามันผิดปกติเกินไปแล้ว” แววดากลางแคลงปนระวังตัวนายซัด

และมันกำลังลามไปที่ไซริทัสด้วย “ดิวดร็อฟ...เจ้าอยู่ฝ่ายมนุษยจริง ๆ หรือเปล่า”

นั่นเป็นคำถามที่ทำให้ข้าขยับยิ้ม ทำให้สองคนนั้นมีสีหน้าแปลก ๆ “ใครจะเข้าใจว่าอย่างไรข้าไม่สน แต่ข้าอยู่ฝ่ายเดียวกับโลกนี้ละ”

หน้าตาง ๆ ปนเอื่อน้อย ๆ ของคนหน้าตาดีมันน้ามองแบบนี้ นี่เอง ต้องแก้งบ้อย ๆ แล้ว

“อยู่ฝ่ายโลกนี้ นั่นพอสรุปได้ว่าท่านอยู่ฝ่ายเดียวกับมนุษยด้วย ใช่ไหม” ไซริทัสไม่แน่ใจในสิ่งที่ข้าบอกหรือไม่แน่ใจในสิ่งที่สีออกไม่รู้นะ ก็เขายังมีสีหน้ากังขาไม่ปิดบังเลยนี่นา

“ข้าไม่คิดร้ายกับมนุษยด้วยกันหรอกน่า ข้าออกจะเป็นคนดีมีน้ำใจ แถมรักเด็กด้วยนะ”

ข้าจิบปากจิบคอพูดแบบผู้เข้าประกวดนางงามเขี้ยวหนา และนั่นก็

ทำให้ข้าได้เห็นสีหน้าสุดพะอืดพะอมของคนหน้าตาดีสองคนที่นำถ่ายเก็บไว้แบล็คเมลท์ที่หลังจริง ๆ ติดแต่ว่าจะเอาอะไรถ่ายเก็บไว้ล่ะ

“ข้าว่าตนเองอันตรายแล้ว แต่ถ้าเทียบกับเจ้าคงห่างกันหลายขุม” ลีฮีเตอร์ท่าจะเบื่อกับการเขม่นข้าแล้วล่ะ เขาเลยหันไปมองต้นแอชบนเนินที่ข้าทางกระโจมเล็ก ๆ ไว้แทน

ข้าหัวเราะเสียงดัง “ข้าจะถือว่ามันเป็นคำชมละกัน”

แสงอาทิตย์ของวันหมดลงและปล่อยให้ความมืดเข้ายึดครองพื้นที่ทั้งหมด ไชริทส์จึงเสกลูกไฟขึ้นมาลูกหนึ่ง และมันก็มาพร้อมเสียงแหวกอากาศของอะไรสักอย่างที่ตรงมายังข้าเสียด้วย

“โอ๊ย!”

ข้าร้องเสียงหลงกับการถูกบางอย่างมัดแน่น ๆ พร้อมแรงกระตุกจนตัวลอย สุดท้ายตกกระแทกพื้นให้หนึ่งจุกแบบไม่มีปัญญาลูกเองแล้ว

“ดิ๋วหรือฟ!” ไชริทส์ขยับมือเตรียมใช้เวท ลีฮีเตอร์ยื่นเฉยแต่ดวงตาแววอย่างน่าสยง

ข้าสะบัดหัวหลายทีเพื่อไล่ความมึนงงจากการกระแทกพื้น แล้วมองสำรวจว่าเกิดอะไรขึ้น ก่อนก้มมองตนเองที่มีเชือกเส้นใหญ่มัดแน่นจนแทบหายใจไม่ออก แล้วเงยมองเงาสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ

ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ตัวล่ำบึกประมาณสิบห้าคนกำลังล้อมไชริทส์กับลีฮีเตอร์ ด้วยสีหน้าท่าทางกระหยิ่มยิ้มย่องแปลก ๆ ส่วนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ข้าก็น้อง ๆ หมีสีน้ำตาลสักตัว

“ไม่นี่กว่ากลางที่รกร้างจะได้เจอของดีถึงสองชิ้นแบบนี้” เจ้าคนตัวใหญ่กว่าหมีสีมขบใจขณะไล่สายตาไปตามร่างไชริทส์กับลีฮีเตอร์ “เจ้าสองคนนี่คงมีคนแย่งกันประมูลแน่”

ฟังจากคำพูดแล้วเจ้าพวกนี้ต้องเป็นพ่อค้าทาสแน่ ๆ และพวกมันคงคิดจะจับไชริทส์กับลีฮีเตอร์ไปขายพวกเงินหนัก ช่วงไม่เคยตายกัน

เลยนะพวกท่าน ต่อให้มีพวกท่านอีกกองทัพ ไม่สิอีกสิบกองทัพเลยเข้า  
คงยังไม่แคล้วถูกเทพสงครามในร่างมนุษย์สองคนนี่กวาดทิ้งในอึดใจแน่  
อา...ขอไว้อาลัยให้ก่อนเลยละกัน

“คิดจะมาตั้งที่พักแถวนี้เท่านั้น กลับได้เจอสินค้าราคาสูง ข้ามัน  
โชคดีเหลือเกิน” สัญญาณลงมือถูกส่งออกไป

ข้าว่าโชคร้ายบนโลกต่างหากพวกท่าน

“จับมันไว้ แต่ถนอมหน่อยนะไว้ว...อย่าให้เสียราคา” คำสั่งเฉียบขาด  
มาพร้อมการรุมของสิบห้าต่อสอง

ข้าส่ายหน้าแล้วมองเจ้าคนสั่งที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ข้า แล้วตบตาโตกับ  
พลอยแดงเม็ดงามบนหัวเข็มขัดของเจ้านั้น

นั่นมันผลึกอัครีเนอบริสุทธ์!

‘ไซริทส์ให้พวกมันจับซะ บอกลีสี่เตอร์อย่าขัดขืนด้วย!’ ข้าสะบัดหน้า  
ไปทางไซริทส์พร้อมตะโกนในใจออกไปดังเท่าที่จะทำได้ ไซริทส์ชะงักกึก  
จากที่ตั้งท่าจะกวาดพวกเขาเรื่องตรงหน้า

ดวงตาสีทองเต็มไปด้วยความฉงนหันมาสบกับตาสีม่วงของข้า ข้า  
รู้ว่าเขาไม่เข้าใจว่าทำไมถึงต้องการให้ทำแบบนั้น

‘ลีสี่เตอร์ด้วย’ ข้าพยักหน้าไปทางจอมเวทดำที่จะเอาเรื่องแล้ว

วิญญาณศักดิ์สิทธิ์ขมวดคิ้วมุ่นแต่ก็ยอมทำตามในที่สุด

“ลีสี่เตอร์อย่าขัดขืน ยอมให้พวกมันจับซะ”

จอมเวทดำสะบัดหน้ามาทางคนพูดเร็วขนาดกระดูกคอแทบลั่น  
สีหน้าเหมือนคนได้ยินเรื่องตลกร้ายฉยชัด “ล้อเล่นหรือเปล่า” เจ้าตัว  
ส่งเสียงเย็น ๆ ลอดไรฟัน

“ลีสี่เตอร์” แต่น้ำเสียงของทางนี้เย็นกว่า แถมแววตาจับจ้องแบบ  
ข่มขู่เข้าไปด้วย

จอมเวทดำขยับมือเหมือนอยากบีบคอใครบางคนก่อนจะทิ้งมือ

ทั้งสองลงข้างตัวอย่างชัดเจน แล้วผ่อนลมหายใจเพื่อสงบสติอารมณ์ของตัวเอง และแล้วเราทั้งสามก็โดนโยนเข้ากรงขังในรถม้าคันใหญ่

ภายในกรงขังมีคนอยู่ก่อนแล้วสามคน และทั้งสามล้วนงามหยดย่อยพอพวกเขาถูกส่งเข้าไปทั้งสามต่างมองคนผมทองกันตาค้าง ก็เข้าใจเงงามอย่างไม่ใช่คนมันแบบนี้แหละ ส่วนทางลีสีเตอร์ถึงจะอยากมองแคไหนก็คงไม่มีใครกล้ามองเวลาที่พี่แกแฝงจิตสังหารออกมาเต็มที่แบบตอนนี้หรอก

“มันเรื่องอะไรกัน หวังว่าคงมีเหตุผลดี ๆ มาอธิบายได้ล่ะ” จอมเวทดำแทบจะจับหัวคนผมทองอยู่รอมร่อ

ไซริทส์ถอนใจแล้วชี้มาทางข้า “คำสั่งจากดิวดริออฟ” คำพูดเน้นชัด ๆ ทำให้จิตสังหารเปลี่ยนเป้าหมายมาทางข้าแทน

“อธิบายมา”

เขาคงอยากผลิตน้ำแข็งมาขว้างหัวข้าเต็มที่แล้วละ แต่ข้ามันเริ่มชินกับสิ่งมีชีวิตอันตรายสองคนนี่แล้ว เลยฉีกยิ้มสู้เข้าไปได้ไม่ยาก

“ถ้าอยากอาละวาดให้มันมีประโยชน์มาก ๆ หน่อย ไปอาละวาดที่รังพวกมันเลยไม่ได้ดีกว่าหรือ อย่างน้อยน่าจะช่วยได้อีกหลายคนจริงไหม”

ข้ายกเหตุผลน่าฟังให้ทั้งสองคนลดความรู้สึกอยากตีบชาวบ้านลงไปได้บ้างเล็กน้อย

“แต่รังของพวกมันแค่นคอตามเอาที่หลังก็ได้” ลีสีเตอร์ยังคงไม่พอใจกับการที่ตนเองต้องมาอยู่ในกรงขัง

“ข้าไม่อยากให้ตีบตอนนี้นี่นา” ข้าไม่สนเสียงโอดครวญนั้น ยังไงไซริทส์คงเห็นด้วยกับความคิดของข้าละ เขายิ้มออกแล้วนี่

“เอาน่า ไปอาละวาดที่รังที่เดียวอย่างที่ดิวดริออฟว่า ข้าคิดว่าก็ดีเหมือนกันนะ”

ฮันแน่ พุดเข้าข้างด้วยละ แบบนี้เป้าหมายที่ข้าเล็งไว้ต้องได้แน่



“คิดเสียงดังเชียวนะ ผลึกอัคคีนั่นน่าสนใจปานนั้นเชียว” ไชรีทัส  
หลิวตามาทางช้า

เขาได้ยินความคิดลึก ๆ ของช้าด้วยหรือนั้น!

“ได้ยินสิ ท่านเก็บอาการกระตือกระต้าไว้ไม่อยู่แบบนั้น ช้าตอนนี้  
ท่านกับช้าแทบจะนั่งเข้าเกยกันด้วย แล้วช้าจะไม่ได้ยินได้อย่างไรว่าท่าน  
คิดอะไรอยู่” สีหน้าอ่อนนอกอ่อนใจของไชรีทัสบ่งบอกให้รู้ว่า สิ่งที่ช้าคิดไม่  
รอดเขาเลยจริง ๆ

“ผลึกอัคคิ...มันเกี่ยวอะไรด้วย” ลีฮีเตอร์ผู้ไม่รู้อะไรเริ่มตาขวางใส่  
อีกครั้ง หลังจากนั่งเงยไปครู่หนึ่ง

ไชรีทัสขยับยิ้มที่ทำให้ช้าสะดุ้งโหยงแล้วหันไปที่ลีฮีเตอร์ “อีกหนึ่ง  
เป้าหมายที่ยอมให้โดนจับใจ ท่าทางหมายมาดไว้แล้วละ จะเอาผลึกก้อน  
นั้นมาให้ได้”

จิตสังหาร รั้งสีพิฆาต แถมการขยับมือแบบอยากหักคอใครสักคน  
กำลังทำให้จอมเวทดำแปลงร่างเป็นสัตว์ร้ายกระหายเลือด และเป้าหมายของ  
สัตว์ร้ายตนนั้นคงไม่พ้นช้านี้ละ โชคดีชะมัดที่มีไชรีทัสนั่งคั่นอยู่ตรงกลาง  
มือจอมเวทเลยมาไม่ถึง

“ช้าขยับหลบให้ก็ได้นะ”

ไม่ต้องมาทำเนียนว่าใจดีเลยนะท่าน

“ถือว่าเอาคืนเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ท่านพยายามหลบเสียงมาถึงปานนี้  
ละกัน ลีฮีเตอร์ห้ามใช้เวทละ” ว่าแล้วก็ลุกไปนั่งใกล้ ๆ ผู้ซึ่งอยู่ในกรง  
ก่อนหน้าเฉยเลย

“เอ่อ...เราคุยกันได้ใช่ไหม” ช้าบั้นยิ้มใสซื่อสู้อ้อมเวทดำที่อารมณ์  
ตอนนี้อยากมีเรื่องกับช้าเต็มที เขายิ้มตอบมาแบบ...

“อย่าอยู่เลยเจ้า!” พร้อมพุ่งเข้ามาด้วยสองมือสองเท้า

ช้าไม่มีเวลานับว่าโดนไปกี่หมัดหรือสวนกลับไปกี่หมัด เราซัดกัน

และในขณะที่ไซริทส์ไปนั่งโปรยยิ้มหวานใส่ผู้ที่อยู่ในกรงเดียวกัน แบบไม่มี  
ข้ากับจอมเวทดำในสายตาแม้แต่น้อย

“สวัสดี”

“...ค่ะ”

“พวกท่านเป็นคนที่ไหนกันหรือ”

“ข่าอยู่ที่หมู่บ้านถัดจากที่นี่ไปอีกห้าเนินค่ะ” หญิงสาววัยแรกรุ่ง  
ผิวขาวผมหักเป็นลอน ปากนิคจุมุกน้อย ตอบไซริทส์ทางเขินอาย  
ก็เธอหน้าแดงแปร๊ดเลยนี่นา อารมณ์ก็แล้ว ๑ ของเจ้าหล่อนตกไปหมด  
แล้วเมื่อมาเจอคนหล่อระดับเกินคน

“ข่าสองคนเดินทางมาจากเมืองอื่นค่ะ โดนจับมาเมื่อวาน” สองสาว  
ในชุดแปลกตาแต่งามหมดจดอย่างผู้ใหญ่ ส่งสายตาวหวานฉ่ำใส่คนผมทอง  
คงจะตกหลุมเสน่ห์ไซริทส์ไปเรียบร้อยแล้ว (อีกราย)

ไซริทส์พยักหน้าหน่อย ๑ “นี่พวกเขาจะเอาเราไปขายที่ไหนกันนะ  
จะเอาไปที่รังก่อนหรือเปล่าน่า” เขาพูดขึ้นลอย ๑ พอดีที่เสียงทวาดดัง  
ขึ้นมาด้วย

“เฮ้ย เจ้าสองคนนั้นหยุดเดี๋ยวนี้ะโว้ย!” แถมน้ำถึงหนึ่งสาดโครม  
เข้ามาใส่ข้ากับลีสีเตอร์ที่กำลังยากันและ

“หว่าเย็น!” มือที่ใช้ตะลุมบอนกับลีสีเตอร์ต้องยกขึ้นปาดน้ำออก  
จากหน้า

“บ้าเอ๊ย!” พวกมัน ลีสีเตอร์เองก็ต้องเลิกเอาเรื่องข้าอย่างช่วยไม่ได้

“ถ้าอยู่เงียบ ๑ กันไม่ได้ เจ้าสองคนได้โดนมัดติดกรงกันแน่”  
ถึงใส่หน้าเมื่อครู่กระแทกโครมเข้าซี่กรงแบบซุ่มซ่าม ๑ “ไอ้หัวหงอก  
กระด้ากระต่ามันนะ ถ้าเจ้าทำให้อีกคนเสียราคาสะก็โดนหนักแน่”

“หัวหงอกกระด้ากระต่า... เฮ้ย! ว่าข้าเหรอก ข้ามีสภาพนั้นตั้งแต่  
เมื่อไหร่กัน ไอ้พวกค้ำทาสเถื่อนตาถั่ว” ข้ากระโจนไปที่ซี่กรงจับเขย่า

“อย่าเพิ่งไปลิ่ววัย ข้าดำ ๆ ต่าง ๆ ตรงไหน” เจ้าคนสาदन้าไม่ฟังเดินกลับไปรวมกลุ่มที่ข้างกองไฟเฉยเลย

“ยี่...น่าเกลียดจังเป็นโรคหรือเปล่าไม่รู้”

“นั่นสิสีผิวดำ ๆ ต่าง ๆ ด้วย เมื่อกี้ไม่เห็นทันสังเกต”

“อย่ามาทางนี้นะ”

ข้ารีบก้มมองสำรวจตนเองจากเสียงยืนยันว่ามีอะไรผิดปกติจากสาว ๆ นั้น ดูแขน ดูขา หมุนไปหมุนมา... ไม่เห็นมีอะไรแปลกตรงไหน ผิวขำยังขาวเหมือนเดิม จะว่าไปมีรอยข้ำหลายจ้ำแสะ ผมขำยังคงเป็นสีเงินยวงเงางาม แล้วทำไมเจ้าคนเอาน้ำมาสาดกับสาว ๆ นั้นถึงว่าข้าแบบนั้นหว่า?

“ลีสีเตอร์ เจ้าร้ายเวทพิลึกอะไรใส่ข้าหรือเปล่า” ข้าเหล่ไปทางจอมเวทดำที่กำลังถอดเสื้อออกมาบิดไล่น้ำ

จอมเวทดำใช้หางตามองข้าอย่างสมเพช “ข้าไม่ใช่เวทกับเรื่องไร้สาระแบบนั้นให้มันเปลืองพลังหรอก”

ถ้าลีสีเตอร์ไม่ได้ใช้ มันก็เหลือแค่...

ข้าไม่อยากจะหันสายตาไปทางต้นกำเนิดความรู้สึกรอยอยากคว้าวุ่นกันแดดติดตัวเลยจริงจัง แต่ก็ต้องจำใจหันไป แล้วถึงเห็นชัด ๆ พ่อเจ้าประคุณกำลังกลั่นหัวเราะจนตัวสั่น

“ไซริทัส...เจ้าทำอะไรข้า”

ถ้ากัดหัววิญญาณศักดิ์สิทธิ์ให้เลือดกระฉูดสักที่จะบาปใหม่พะ ถึงบาปข้าก็อยากลองกัดดูสักหน

‘แค่ให้คนอื่น ๆ เห็นท่านในรูปแบบมอซอ อมโรค และก็แค้นิดหนอยเท่านั้นล่ะ’

เสียงที่ตอบกลับมาในหัวทำให้ข้าอยากแหกปากดัง ๆ แต่ไม่ละเปลี่ยนเป็นโอดไปชัดสักตูปสองตูปดีกว่า แต่ยังไม่ทันได้ลงมือจริงไหล

ข้าก็ถูกมือดีกระตุกแรง ๆ ไปกระแทกซี่โครงเสียก่อน

“โอ๊ย”

ข้าหลุดเสียงร้องนิดหน่อย ก่อนจะหันไปเห็นมือใหญ่แข็งแรงจาก  
นอกกรงขังจับไหล่ข้าไว้แน่น

“เจ้าออกมาข้างนอกซิ” เขาสั่งข้าพร้อมประตูกกรงที่ลงเวทไว้เปิดเอง  
ตามความต้องการของคนสั่ง นั้นราวเป็นการบังคับให้ข้าต้องออกไปอย่าง  
ไม่มีทางเลือกเลยได้

ไม่รู้ว่าเขาต้องการให้ข้าออกไปทำไมแต่ข้าก็ยอมออกไปอย่าง  
ว่าง่ายเพราะกลัวหน้าคนสั่งนั้นล่ะ ทันทีที่เดินหลุดออกมาจากกรง เชือก  
เวทก็ปรากฏออกมามัดข้าไว้ ข้ารู้ละเจ้านี้เป็นผู้ใช้เวท ไชริทส์ลูกพรวด  
มาที่หน้าประตูแต่ประตูปิดตัวอย่างรวดเร็วเกินกว่าเขาจะออกมาทัน

“ข้าต้องการคุยกับเจ้านี้คนเดียวเท่านั้น พวกเจ้าไม่เกี่ยว”

คนที่เอาข้าออกมาจากกรงเป็นชายวัยประมาณสามสิบต้น ๆ รูปร่าง  
สูงใหญ่หน้าเครงขาม ดวงตาคมเหมือนเสือด่า และที่แน่ ๆ เขาเป็นผู้ใช้  
เวทที่น่ากลัว

“ท่านต้องการคุยอะไรกับข้าหรือ?” ข้าหายใจไม่ทั่วท้องกับสายตา  
เหมือนเสือด่าจ้องเหยื่อของเขา ข้าอยากจะเลื่อนมือลงไปจับดาบสั้นที่เอว  
แต่ขยับมือไม่ได้... เดี่ยวลิจะว่าไปพวกมันไม่เห็นดาบสั้นที่เอวได้ไง ปกติ  
ต้องปลดอาวุธไปหมดแล้ว หรือว่า ข้าเหล่ไปทางไชริทส์ชนิดหนึ่ง เจ้าตัว  
ยักษ์โหลให้

จั้นหรือ... ไชริทส์ร้ายเวทพร่างให้ตั้งแต่แรกแล้วสินะ เพื่อให้ข้ามี  
อาวุธติดตัว แบบนี้มันคงมองไม่เห็นปลอกแขนกับเซ็นไนท์ด้วยแน่ ๆ

“หน้าตาเจ้าดู ๆ แล้วก็ใช้ได้เหมือนกัน” พุดพลางจับคางข้าหัน  
ไปมา

“ใช่?” ข้าขนลุกแปลก ๆ

“มาเป็นพวกข้าใหม่” มันไม่น่าจะเป็นการถามเสียเลย ในเมื่อคนพูด  
ส่งจิตกดดันมาขู่ซ้ำเติม ๆ

ชนคอข่าลุกขึ้น ไชรีทัส...เพราะเวทกระดํากระต่างของท่านแท้ ๆ  
ข้าเลยกลายเป็นของต้องตาโจรค้าทาสเลยใหม่ละ ทำห่มหล่อแสนดี  
อย่างข้าเสียอนาคตหมดแล้ว

ไชรีทัสยกมือเกาหัวแบบเขาเองยังคงไม่ถึงว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้  
ขึ้น ส่วนลีสีเตอร์กำลังยิ้มเยาะขำเล็ก ๆ

“อย่าเอาเข้าไปเปรียบกับพวกท่านเลย ข้ามันแค่คนธรรมดาไม่มี  
ฝีมืออะไรจะไปเทียบพวกท่านได้หรอก”

“ถ้าได้ฆ่าคนสักสองสามคนก็ไม่ธรรมดาแล้วละ” ข้าล่าคอแข็งเกร็ง  
ขึ้นมาทันที เจ้าคนพูดใช้น้ำเสียงนุ่มนวลแต่แฝงความเหี้ยมโหดเอาไว้  
เต็มที่ “ถ้าชินแล้วละก็มันจะสนุกมากเลยละ การเหยียบย่ำพวกอ่อนแอ”

ข้าเข้าใจดีในโลกอันกว้างใหญ่อย่อมมีอยู่แล้วคนที่เห็นชีวิตผู้อื่นเป็น  
แค่สิ่งของ ให้ตนเองใช้สอยหรือเหยียบย่ำ คนที่ไม่สนใจชีวิตอื่นนอกจาก  
ความสุขสบายของตนเท่านั้น เพราะรู้ว่ามิได้อยู่เข้าถึงพยายามอยู่ห่าง ๆ คน  
แบบนี้ไว้ ไม่ว่าจะยกเหตุผลงาม ๆ ไตมาอ้างข้าก็ทำให้ชอบคนจำพวกนี้  
ไม่ได้เลยจริง ๆ

“แล้วสองคนในกรงนั้นละ” ลีสีเตอร์ขยับมาติดซี่กรงบ้างละ ทำทาง  
เขาจะสนใจนำดูว่าข้าจะตอบมันว่าอย่างไร

เขาปรายตาไปทางสองคนในกรงแล้วขยับยิ้ม “สองคนนั้นมันสินค้า  
ชั้นดี พวกเศรษฐีกระเป่าหนักทั้งหลายคงแทบฆ่ากันเพื่อเป็นเจ้าของสองคน  
นั้นเลยละ โดยเฉพาะเจ้าผมทอง”

ข้าไม่เถียงหรอก อย่างไชรีทัสทองคำกองเท่าหัวก็คงมีคนห่ม เสีย  
แต่ว่าห่มไปก็เปล่าประโยชน์ ลีสีเตอร์เองก็เหมือนกัน ขึ้นมีใครห่มด้วย  
จุดประสงค์แบบนั้น พ่อคุณคงลพหายมันทั้งตระกูล

“ว่าไง อาชีพนี้จะทำให้เจ้าอยู่อย่างสุขสบายไปตลอดชาติเชียวนะ”

เจ้าตัวพูดเหมือนหยอกเข้าข้าพิกล ข้าเฝ้าปากแน่น การถูกใครบงการชีวิตเป็นสิ่งที่ข้าไม่ชอบมาก ๆ ถึงกระนั้นยังยกเว้นได้ถ้าการบงการนั้นเป็นการทำให้อะไร ๆ ดีขึ้น แต่กับเจ้าพวกนี้ไม่ใช่!

“ข้ารู้ตัวเองดี คนอย่างข้าไม่ได้ดีไปกว่าใคร แค่คนเดินดินธรรมดาคนหนึ่ง กระนั้นข้าก็ไม่เหยียบย่ำชีวิตผู้อื่นอย่างพวกเจ้าเด็ดขาด!” มีเสียงเท้าไทร่เข้าตะเบ็งออกไปทั้งหมด เลยทำให้พวกที่อยู่รอบกองไฟหันมามองทั้งหมด

คนยื่นข้อเสนอใจคำทาสให้ข้าหัวเราะลั่น แล้วข้าก็รู้สึกว่ามีของแข็งกระแทกเข้ากลางลำตัว ความเจ็บจุกแล่นปราดเข้าทั่วร่างส่งข้าทรุดลงกองที่พื้น แม้แต่เสียงร้องอย่างเจ็บปวดยังร้องไม่ออกเลย

“ปากดี แต่ไม่ควรพูดในสิ่งที่ไม่ดีกับตนเองแบบนี้ เพราะมันจะทำให้เจ้าเจ็บตัวเปล่า ๆ”

รองเท้าหนังหนาหนักถีบเข้าไหล่ซ้ายส่งข้าหายไปกระแทกกรงโครมใหญ่ หลังจากชด์ข้าด้วยเวทไปเมื่อกี้ ความเจ็บที่หลังตามมาอีกรอบ ข้าหลุดเสียงโหยเบา ๆ และก่อนจะโดนยำมากกว่านั้นแสงสว่างที่แผ่แรงกดดันน่าสะพรึงก็เข้ามาในสายตาข้า

ตูม!

## ตอนที่ 2

เศษหินปลิวกันว่อน ใบบัวไม่พองกระจายแล้วตามมาด้วยเสียงเอะอะ  
จนฟังไม่ได้สรรพ เสียงอาวุธกระทบกันจากคนจำนวนมาก เสียงการร้าย  
เวทและการถล่มกันด้วยพลังเวท เรียกให้เจ้าคนที่อยากให้เข้าไปเป็นพวก  
ต้องหันไปสนใจทางโน้นก่อน

“หัวหน้าเราถูกปล้น!” พวกค้ำทาสตะโกนมาดังลั่น

พวกพันหน้าเหลือแต่ลูกตาให้เห็นหลายสิบคนบุกเข้าจู่โจมรวดเร็ว  
ราวพายุ คบไฟเล็ก ๆ มากมายถูกโยนเข้ามาเผาทั่วบริเวณ เจ้าคนที่เป็น  
หัวหน้าจึงทิ้งข้าวไว้แล้วเข้าไปตะลุมบอนกับพวกโจรปล้นโจร

“ไซริทส์ปลดเชือกให้ข้าหน่อยได้ไหม” ข้าเงยขึ้นมองคนผมทองที่  
เกาะลูกกรงมองเรื่องสนุกด้านนอก

เชือกพันกายหายวับได้ตามที่ต้องการ พร้อมไซริทส์เปิดประตูออก  
มาลากข้ากลับเข้ากรง

“เวลาอย่างนี้มันต้องฉวยโอกาสหนีหรือไม่ก็ออกไปลุยด้วยไม่ใช่หรือ” ข้าเห็นผู้ทรงอำนาจทั้งสองยังคงมองเหตุการณ์ระทึกขวัญด้านนอกกรงเหมือนเป็นอาหารตา แบบนาน ๆ ได้ดูทีเลยตั้งใจดูกันเต็มที่ ส่วนสาว ๆ สามคนยังคงขยับหนีห่างเข้าไปไกลลิบเหมือนเดิม ไชริทส์ยังไม่ได้ปลดเวทกระดํากระด้างให้ข้าสินะ คิดแล้วจึงยื่นมือไปสะกิด

“ท่านยังลืมนึกอีกเวทนะ”

ไชริทส์หันมาเอียงคอมองอย่างน่ารักน่าถีบส่งไปไกล ๆ ทำในดวงตาสีทองแฝงแววฉงน

“ก็ไอ้เวทกระดํากระด้างที่ทำให้ข้าเป็นที่ถูกใจโจรนั่นไง” ข้าบอกอย่างอารมณ์หงุดหงิด

ไชริทส์ส่งเสียงตอบรับในลำคอแล้วหันกลับไปสนใจการชัตและด้านนอกกรงต่อ เขาทำเหมือนว่าที่ข้าพูดไม่น่าสนใจหรือแกล้งไม่สนใจกันแน่ข้าไม่รู้แฮะ

แต่ข้าเริ่มสอดสายสายตาหาไม้หน้าสาม ไม่มี ในกรงขังมันจะมีได้ไง เปลี่ยนเป้าหมายเป็นหินหนัก ๆ มือสักก้อน...ก็ไม่มีอีก ครั้นจะถอดรองเท้ามาฟาดสักป้าบ ไม่เอาดีกว่า เกิดรองเท้าขาดขึ้นมาข้าต้องเดินเท้าเปล่า เจ็บเท้าแน่ ๆ

เนื่องจากหาอะไรมาประทุษร้ายไม่ได้สักอย่าง ข้าเลยจำใจหันไปแข่งชกหักกระดูกเจ้าผมทองอีกด้านหนึ่งแทน คิดว่ายังไงเขาต้องได้ยินแน่ ๆ

คนผมทองย่นคิ้วก่อนจะพ่นลมพรีตใหญ่ท่าทางอ่อนนอกอ่อนใจไม่น้อย “ไม่รู้ว่าคุณมองท่านมันยังงัยกันนะ ช่างสร้างสรรค์ออกมาได้อย่างน่ากลัวเหลือเกิน” ว่าจบสายลมสีทองจาง ๆ พัดผ่านเข้าไปวูบหนึ่ง สาวทั้งสามต่างมองข้าอย่างไม่อยากเชื่อสายตาแล้วหันไปซุบซิบกัน

นี่ข้าคงไม่มีอะไรประหลาดเพิ่มขึ้นมานะ



ข้าสะบัดหน้าฉับไปทางเจ้าคนผมทองแล้วยื่นมือไปดึงเสื้อจอม  
เวทดำ ลีฮีเตอร์หันมามองอย่างเล็งเสียวไม่ได้ทั้งที่เขากำลังสนุกกับการดู  
โชว์สงครามพลังเวทด้านนอก

“ข้ามีอะไรประหลาดไปกว่าเดิมหรือเปล่า”

“คิดว่าเจ้าจะมีอะไรประหลาดไปได้มากกว่านี้อีกหรือ” คนพูดตั้งใจ  
เน้นคำพูดหนัก ๆ

ที่ประโยคเดียวเล่นเอาข้าต้องลงไปกระชกกับพื้น เจ็บเหลือเกิน

“ข้าผิดเองที่ถามเจ้า” แล้วเปลี่ยนเป้าหมายไปทางสามสาว “พวกเจ้า  
เห็นข้าเป็นยังไงตอนนี้” ถ้ามันทุเรศไปกว่าเดิมล่ะก็ ไม่รอดแน่ไซริทัส  
เส้นผมสวย ๆ นั่นข้าจะกลั่นไปยัดหมอนให้หมดแล้วเอาหมอนนั้นไป  
ถ่วงน้ำ

คนผมทองสะดุ้งนิด ๆ ก่อนจะเบนหน้าแบบกลับหัวเราะเต็มที  
มาทางข้า “ความคิดแต่ละอย่างของท่าน ทำเอาข้าเสียศูนย์ได้เลยนะนั่น”

“ข้าเอาจริงเพีย!” ว่าพलगชูกำปั้นใส่ด้วย เลยได้เสียงหัวเราะ  
อย่างเอ็นดูตอบกลับมา ข้าหันไปทางสาว ๆ ใหม่ “ว่าไง ข้ายังหล่อเหลา  
เหมือนเดิมหรือเปล่า” ถามพร้อมแจกจ่ายรอยยิ้มพิมพีใจ

สาวแต่ละคนมีสีหน้าฉงนแล้วพร้อมใจกันกวาดตามองตั้งแต่หัว  
จรดเท้า “ท่านเป็นผู้ใช้เวทหรือ” นางหนึ่งถามขึ้น

ข้าส่ายหน้า “ไม่ใช่หรอก”

“งั้นท่านเปลี่ยนหน้าตนเองได้อย่างไรกัน”

“นั่นสิ เสื้อผ้ากับสีผิวด้วย” สาวแต่ละคนต่างใช้สายตาไม่เชื่อเด็ดขาด  
ทิ่มแทงข้า

ข้ายกมือνωดขมับที่หนึ่งก่อนพูด “โทษเถอะ ข้ามันผิวขาวผมเงิน  
และก็ตาสีม่วงมาตั้งแต่เกิดแล้ว”

“แต่เมื่อก็...”

ข้าไม่รอให้เจ้าหล่อนพูดจบรีบสวนออกไปทันที “นั่นมันมาจากเวทของเจ้านี่ต่างหาก” ข้าชี้หน้าแบบเจาะจงตัว สามสาวมองตามนิ้วข้าไปที่คนผมทอง

“อะไรกัน ท่านหยิบของแปลก ๆ เล่นจนโดนคำสาปมาเองแล้วมาโยนให้ข้าได้ไง นี่คือนะที่คำสาปมันหมดฤทธิ์แล้ว ถ้ามันมีฤทธิ์แรง ๆ ท่านคงอยู่ในรูปร่างแบบนั้นไปจนตายแน่เลย” เจ้าผมทองแก้ตัวได้อย่างสมเหตุสมผล เรียกคะแนนความน่าเชื่อถือจากสาว ๆ ได้แบบเต็มที่ใจ สายตาที่มั่งคั่งจากเจ้าหล่อนเลยวกกลับมากระหน่ำซ้ำเติม ๆ

“ไซริทัส” ข้ากัดฟันแน่น ไม่รู้จะหาอะไรมากระแทกเจ้าผมทองดี มันถึงจะสาแก่ใจ

“เลิกต่อปากต่อคำไร้สาระได้แล้ว ข้างนอกนั้นเลิกกันแล้วละ” ลีฮีเตอร์บู้ยี้บ้อออกไปยังผลสงครามโจรปล้นโจรนอกกรง

กองกำลังคำทาสเดือนแพ้ราบ ส่วนกองกำลังคลุมผ้าเริ่มจับพวกคำทาสมัด และมีคนหนึ่งเดินมาทางกรง

“ในกรงยังมีอีกสามคน เอาไปด้วย ส่วนพวกผู้หญิงปล่อยไป”

แน่นอนละสามคนที่ว่าคงไม่พ้นข้า ไซริทัส ลีฮีเตอร์ ก็เขามองแต่พวกข้าสามคนเหมือนเจาะจงเลยนี่นา จากนั้นข้าก็ถูกมัดอีกครั้ง อ้อ ไซริทัสกับลีฮีเตอร์ก็โดนด้วย เราสามคนถูกส่งมารวมกับพวกอดีตพ่อคำทาสที่ตอนนี้ผันตนเองมาเป็นคนถูกจับบ้างแล้ว ข้าขยับเข้าไปใกล้ ๆ เจ้าคนที่ชวนข้าไปเป็นพวกแล้วมองเหยียดพร้อมหัวเราะเบา ๆ

“ไถ่ความสุขสบายตลอดชีวิตของเจ้า” มันกัดฟันกรอด ๆ อย่างอยากลุกขึ้นมาตีบข้าแต่ไม่มีปัญญา เพราะเชือกเวทที่มัดอยู่มันติดกับอีกหลายคนด้วย แต่ดูแล้วมันคงไม่รู้ว่าข้าเป็นคนเดียวกับที่มันเอ่ยปากชวนเมื่อครู่

“จะส่งพวกมันไปที่ไหนหรือ” ลีฮีเตอร์ถามขึ้นหลังจากมองพวก

คลุมผ้าซีด ๆ เขียน ๆ บนพื้นเป็นวงล้อมรอบกองคนที่ถูกมัดรวมกัน

“รู้จักเวทบทน์ด้วยหรือ” คนเขียนวงเวทชักสนใจนิดหน่อย

“พอรู้อยู่บ้าง”

โกหกเห็น ๆ หน้าอย่างเจ้านี้นะพอรู้ คัมภีร์เวทดำเดินได้ชัด ๆ ว่า  
แต่มันเวทอะไรละนั่น

เข้าได้ยินเสียงถอนหายใจจากไซริทัสแต่ไม่สนหรอก ตอนนี้นำ  
สนใจที่เขาเขียนล้อมพวกเราเอาไว้แล้วนี่ต่างหาก

นั่นคือเวทข้ามมิติ การใช้เวทนี้ต้องมีวงเวทรับที่ปลายทางด้วย ที่  
ปรากฏการก็มีห้องสำหรับใช้เวทนี้เหมือนกัน อัครวิเศษส่วนใหญ่ก็เดินทางด้วย  
วิธีนี้

คำตอบที่เข้าต้องการรู้ดังเข้ามาในหัว มันสะดวกดีหรอกแต่ก็หลอน  
ไม่น้อยเลยล่ะ

“หมายความว่า พวกเขาจะส่งเราไปที่ไหนสักแห่ง... เพื่ออะไรกัน?” ข้า  
หลุดปากออกไปแบบหลายคนสามารถได้ยิน คนเขียนวงเวทตาพราวระยับ  
เพิ่มขึ้น ไม่รู้ยิ้มด้วยหรือเปล่า ...ผ้ามันปิดปากอยู่เห็นแค่ลูกตานี่นา

“นี่ก็ว่าเป็นพวกคุณชายที่มีดีแค่หน้าตา มีสมองเหมือนกันซะ”

ข้าก็มองตนเองแล้วมองคนคลุมผ้า “ตรงไหนของข้าเป็นคุณชาย  
ได้หรือ เห็นก็รู้แล้วว่าเป็นคนเร่ร่อน ถ้าสองคนนั้นค่อยว่าไปอย่าง” ข้าชี้  
กวาดพวกหน้าตาดีเกินผู้เกินคนที่ยืนยิ้มไม่ห่างข้าสัก

“เร่ร่อน? อย่างเจ้าเนี่ยนะ” น้ำเสียงบอกไม่เชื่อ “ดวงตาคมเต็มไป  
ด้วยความลึกลับ รูปร่างแกร่ง ๆ แต่แฝงความแข็งแกร่ง แล้วยังแรงดิงตูด  
ที่อาจจะทำอะไรที่ดีที่สุดหรือร้ายที่สุดเข้าหาตัวนั้นอีก... หน้าอย่างเจ้ามัน  
อยู่ในจุดที่คนทั่วไปต่อให้ใช้ทั้งชีวิตก็ก้าวไปไม่ถึง ถ้าอย่างเจ้าเป็นคน  
เร่ร่อน คนทั่วโลกคงไรที่อยู่แล้วล่ะ”

ข้าอึ้งไปเลย เขาเห็นอะไรในตัวข้าหรือถึงพูดเสียยังกับว่าข้าเป็น

บุคคลสำคัญนักหนา

“ท่านเก่งจังเลยแถมมองไม่ถึงชั่วโมงก็ดูออกขนาดนั้น” ท่าทางพ่อคุณผมทองจะชอบใจน่าดูถึงได้ยิ้มสว่างไสวให้ข้าต้องหลบสายตาไปทางอื่น แวนกันแดด... ทำไงข้าถึงจะไปเอามาจากที่פקได้

“พวกเจ้าทั้งหมดไปเป็นคนงานเหมืองเหล็กให้พวกข้าสักพักละกัน คุณชายทั้งหลาย บังเอิญว่าคนงานที่พวกข้าหามาใช้มันไม่พอ ส่วนโจรพวกนี้คงต้องอยู่ไปตลอดชีวิตนั่นละ” แวดตาที่มองมาเล่นเอาข้าขนลุก แต่ยังไม่ได้ที่จะพูด

“คนงาน แบบฟรีหรือจ้างละ ดูจากวิธีหาคนงานแล้วคาดว่าคงจะฟรีไปตลอดชีวิตละสิ”

คนคลุมผ้าเล็กคิ้วข้างหนึ่ง “มีสมองจริง ๆ ด้วย อย่างที่คิด พวกข้าจับโจรสารพัดออกไปใช้แรงงานที่เหมืองของพวกข้า ไม่ต้องจ่ายเงินแถมมีคนงานไว้ใช้ตลอดชีวิตด้วย แต่คุณชายอย่างพวกเจ้าคงได้ทำงานพอให้รู้ว่าความลำบากเป็นอย่างไรประมาณแค่ปีสองปีเท่านั้นเอง”

ข้างพูดได้ง่าย ๆ นะ...ปีสองปี

พูดจบคนคลุมผ้าทั้งหมดต่างเข้ามาในวงเวทด้วย แสงจากวงเวทสว่างจ้าแล้วกลืนทุกอย่างหายวับ

อากาศแห้งและเต็มไปด้วยฝุ่น รอบด้านมีแต่ภูเขาสูงสีแดงอมน้ำตาล พื้นคือดินแดงแตกกระแหงไปจรดตีนเขา ยากจะหาสีเขียวของต้นไม้มาให้สบายตา ส่วนที่เป็นน้ำยิ่งไม่ต้องมองหา แม่นสายลมยามกลางคืนก็ยังมีแห่งระคายผิวหนัง ข้าสูดอากาศเข้าไปแล้วไอโซลก สำลักทั้งฝุ่นและกลิ่นเนื้อใหม่ ไชริทส์ลูปหลังข้าอย่างหวังใย เขาปลดเชือกที่มัดตนเองอยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ ทั้งที่คนอื่น ๆ รวมทั้งข้ายังถูกมัดอยู่เลย

ลีอีเตอร์เฟ่งสายตาฝาคความมืดไปทั่ว ๆ “แถวนี่มันเหมืองเหล็กที่

ถูกทิ้งร้างทางตะวันตกของทวีปเบอร์เรียนนี่นา”

“เหมืองร้างทางตะวันตก...เคยมาหรือ” ไชรีทัสมองไปรอบ ๆ บ้าง จอมเวทดำเงียบไปเหมือนไม่อยากจะตอบ ข้าเลยตอบให้แทนหลังจาก เลิกไอ

“เหมืองเถื่อน ลักลอบขุดมาราว ๆ สี่ปีก่อน เป็นอีกหนึ่งที่ถ้าหากมี เรื่องก็ไม่อาจขอความช่วยเหลือจากปรกาการอัศวินได้ ไช้หรือเปล่า” ข้า ขยับยืมยั่วโมโหคนผมสีน้ำตาลทองแบบให้รู้ว่า ข้าเองก็รู้จักอะไร ๆ ไม่น้อยเหมือนกัน

“ถ้าเจ้าเคยมาช่วยใครที่นี่ แล้วรู้จักใครที่เหมืองนี้บ้างล่ะ” ไชรีทัส ท่าจะชินกับความรู้ในเรื่องต่าง ๆ ระหว่างการร่อนของข้าแล้วล่ะ เขา ถึงไม่แสดงอาการแปลกใจในสิ่งที่ข้าพูด แต่ลีอีเตอร์สีหน้าหงิกไปเลย

“เจ้าเดินทางมากี่ที่กัน”

“สืบกว่าปีเข้าไปทั่วเบอร์เรียนแล้ว แถมทวีปข้างเคียงอีกนิดหน่อย” ข้ายืดคอรับแบบเต็มภาคภูมิ ลีอีเตอร์ตาโต ไชรีทัสที่ทำเหมือนจะชิน นิสัยข้ายังตะลึงอีกครั้งเลย

“ทำไมเจ้าต้องเดินทางขนาดนั้น ถ้าเดินทางแบบนั้นมันน่าจะตั้งแต่ เด็กแล้ว” ลีอีเตอร์ไม่รู้ว่าจะเชื่อที่ข้าบอกดีหรือไม่ เขาคงไม่คิดว่าอย่างข้า จะออกจากบ้านตั้งแต่เด็ก

ข้าหัวเราะนิดหน่อย “ข้าออกเดินทางตั้งแต่สิบขวบนั่นล่ะ ในเมื่อ หมู่บ้านข้าไม่เหลือแล้วก็ต้องออกเดินทางสิ การเดินทางทำให้ข้าได้รู้อะไร ที่ไม่น่าเชื่อมากมายเลยล่ะ โดยเฉพาะบางเรื่องที่ไม่น่าเชื่อของดาร์คอิงเรม”

“ว่าไงนะ!” จอมเวทดำตาวาวทันใด

“เรื่องอะไรกันท่านดิวดร็อฟ”

หวาว~ ข้าทำให้ผู้ทรงอำนาจสองคนพุ่งเข้าตะปบคอได้ด้วยความเร็ว แสงเลยแสะ ข้าถึงตนเองออกจากอุ้งมือคนทั้งสองก่อนจะถูกเค้นคอมาก

ไปกว่านั้น

“จะเล่าให้ฟังทีหลัง มาเอาตัวรอดจากเรื่องตรงหน้าก่อนเถอะ” ข้า  
บึ่งไปไปทางพวกคนคลุมผ้าที่หันมาจ้องเขม็ง ไม่รู้ว่าไต่ยีนที่คุยกันหรือ  
เปล่า “จริงด้วยลีฮีเตอร์ ตกลงเจ้ารู้จักใครที่นี่หรือเปล่า”

“ถึงข้าจะเคยมาแถวนี้ แต่ไม่รู้จักใครที่นี่ทั้งนั้น”

ข้าลี้มไป เขาเป็นคนเพื่อนน้อยนี่หว่า

“ถึงข้าจะไม่เกี่ยงการสมบุกสมบัน แต่ถ้าต้องมาเป็นคนงานเหมือง  
ก็ขอบายล่ะ” แรงงานข้าไม่ได้มีไว้ขุดเหมืองนะ

คนคลุมผ้าเดินเข้ามาหลังจากข้าบ่นจบ “เจ้าเป็นผู้ใช้เวทหรือ เก็บ  
พลังได้มิดชิดเชียวนะ” เขาดึงผ้าคลุมออกเผยให้เห็นใบหน้ามีหนวดเครา  
รุงรัง “ข้าจะไม่ถามที่พวกเจ้ายอมมาที่นี่โดยง่ายล่ะนะ เพราะถ้าเจ้าเก่ง  
จริงล่ะก็คงไม่โดนโจรค้ำทาสจับใส่กรงแบบนี้หรอก” แววดาสมเพช  
ไม่น้อยปรายใส่ไซริทัส “เจ้าใช้เวทรักษาได้หรือเปล่า” ถามขึ้นมาใหม่  
ด้วยท่าที่อ่อนลง

“พวกท่านมีคนเจ็บหรือ?” ไซริทัสถามกลับเสียงนุ่มนวล

“มี หลายคนด้วย” เจ้าคนหนวดเครารุงรังชักฉงนในท่าที่แสนสุภาพ  
ของไซริทัส “ไปดูแลหน่อยได้ไหม”

ไซริทัสมองข้าราวกับต้องการให้ข้าเป็นคนตัดสินใจ ซึ่งมันทำให้  
ข้าเปลือยสุดอากาศเข้าไปเอือกใหญ่ ส่งผลให้อไอโซลิกไปอีกสองสามครั้ง  
“ไปดูแลหน่อยก็ได้” ข้าบิบบจุกพุด

“ได้ ข้าจะไปดูแล” น้ำเสียงหวานนุ่มนวลประกอปรอยยิ้มของ  
ผู้เป็นวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ แค่นั้นก็ทำให้ทุกชีวิตยอมสยบต่อเขาแล้ว ขนาด  
พวกโจรค้ำทาสที่ยังกองรวมกันอยู่ ยังมองกันตาค้างปนเคลิ้มฝันไปไหน  
ต่อไหนล่ะ

“เชิญท่านทางนี้” กิริยาแข็ง ๆ แต่แรกหายวับเปลี่ยนเป็นการผายมือ

เชิญอย่างนอบน้อมแทน ไชริทส์ก้าวตามไปสองสามก้าวแล้วหันกลับมา

“เร็วสิครับ ดิวตรีออฟ ลีฮีเตอร์”

“เขาเชิญท่านคนเดียวไม่เกี่ยวกับข้าสักหน่อย” เรื่องอะไรข้าต้องไปทำตัวติดกับท่านด้วยละ กำลังได้โอกาสเผ่นทั้งที จอมเวทดำเองก็คิดแบบเดียวกับข้า เจ้าตัวหน้าอแถมไม่ขยับอีกต่างหาก

ไชริทส์ยกมือขึ้นแตะคางแล้วหัวเราะอย่างที่ทำให้ใจข้าหล่นไปยังตาตุ่ม “ปรากฏการณ์อิน...กลับเลยไหม”

“จะไปดูคนเจ็บไม่ใช่หรือ ไปสิ” ข้าพุ่งไปคว้าแขนเจ้าผมทองแล้วลากตามคนหนวดจริงไป ลีฮีเตอร์คอดอกก่อนจะจำใจลากเท้าแบบยืดขาดตามมาห่าง ๆ

ข้าคิดว่าจอมเวทดำอย่างเขาคงกำลังอยากกัตลันตายที่ถูกไชริทส์จับวิญญาณไว้ได้ จะว่าไปข้ายังไม่รู้เลยว่าไชริทส์ถือไฟเหนือกว่าลีฮีเตอร์ได้ไง ถ้าถามจะบอกไหมหว่า

‘ไม่บอกหรอก’

ตอบกลับมาในหัวทันควันเลยนะ ชี๊ดที่สุด

‘ท่านยังมีเรื่องไม่บอกข้าเยอะแยะ ข้าก็ไม่บอกบ้างสิ’

ข้าคิดไปเองหรือเปล่าหว่า เสียงที่ตอบกลับมาเหมือนงอนนิด ๆ

แะ

เรือนไม้ชั้นเดียวยกสูงจากพื้นแค่บันไดสามชั้น ด้านในมีคนเจ็บนอนร้องครวญครางหลายสิบคน แต่ละคนเป็นแผลเหวอะหวะแบบจะขาดใจตายเสียเดี๋ยวนั้นก็ไม่แปลก บาดแผลสาหัสระดับนี้ไม่ได้เกิดจากฝีมือมนุษย์แน่ ๆ ข้าเบ้หน้าหน้าภาพสยองไปทางหน้าต่าง ที่บังเอิญมีอีกสองคนคลุมผ้าไว้แค่นอนอยู่ตรงนั้น ข้าจึงเดินเข้าไปดูสองคนนั้น ปล่อยให้ไชริทส์กับลีฮีเตอร์ดูคนเจ็บไป

ร่างบนเตียงใต้ผ้าห่มนอนนิ่งหายใจรวยริน คาดว่าไม่รอดชั่วรีไม่ว่าจะรักษาอย่างไร ทำไม่ข้าถึงคิดว่าไม่รอดนะหรือ เพราะข้าได้กลิ่นเนื้อใหม่ โขยออกมารุนแรงแถมมีจุดชำรุดเล็ก ๆ กระจายอยู่ทั่วบริเวณที่ไม่โดนไฟไหม้ด้วยนะสิ ถึงไม่เปิดผ้าดูข้าก็เห็นจุดเหล่านั้นบนใบหน้าทั้งสองได้อย่างชัดเจน

“เจ้ารู้จักสองคนนั้นหรือไง” ลีฮีเตอร์เดินเลียบบมาที่ข้า ทางโน้นคงไม่ต้องให้เขาช่วยแล้วละ

“ไม่รู้จักหรอก” ข้าตอบเนือย ๆ พอดีกับสาวน้อยคนหนึ่งถือเหยือกน้ำเดินผ่านมา

“สองคนนั้นเป็นผู้รอดตายจากหมู่บ้านที่ถูกดาร์คอิงเรมทำลายไปเมื่อวันก่อน กรุณาอย่ารบกวนพวกเขา นะคะ” พุดจบเธอก็เดินไปหาไซริทัส

“มีนาละ ข้าถึงได้กลิ่นเนื้อใหม่” จอมเวทดำยื่นมือไปจับผ้าห่ม ทำท่าจะเปิดดู ข้าจับข้อมือเขาทันใด

“อย่าเปิด”

หัวคิ้วลีฮีเตอร์ย่นเข้าหากัน “แค่ดู ไม่ได้รบกวนก็ไม่ได้หรือไง”

ข้ากระตุกผ้าออกจากมือจอมเวทดำห่มคืนให้คนเจ็บ แล้วลากเขาไปหาไซริทัส “เจ้าอย่าดูเลย ที่จริงแล้วไม่ว่าใครก็ไม่ควรดูทั้งนั้น”

“เจ้าหมายความว่าไง”

ข้าขยับถอยหลังไปไกล ๆ ลีฮีเตอร์ “เพลงของดาร์คอิงเรมมีความลับในการเผาทำลายหมู่บ้าน ข้าเดินทางไปทั่วจึงจับสังเกตได้หลายเรื่อง เดี่ยวเสรีจจากเรื่องตรงนี้แล้วข้าจะเล่าให้ฟัง” ข้าพูดเบา ๆ กะว่าคงได้ยินแค่ลีฮีเตอร์ ห่างเกินสามเมตรแบบนี้ไซริทัสต้องไม่ได้ยินแน่ ๆ เรื่องที่ข้าจะบอกลีฮีเตอร์แต่ยังไม่คิดจะบอกไซริทัส

จอมเวทดำมองข้าอย่างไม่เข้าใจแต่ก็วางมือจากการจะดูสองคนนั้น และยอมเดินตามข้าไปหาไซริทัส พอมาถึงคนผมทองข้ากับลีฮีเตอร์แทบ



จะต้องหามุมมืดเรียบเรียงสมองกันใหม่เลย คนที่บาดเจ็บแผลเหวอะหะ หายเรียบ ที่กำลังส่งเสียงเซ็งแซ่อย่างคนเพิ่งฟื้นไข้คือพวกปางตาย เมื่อครู่ทั้งนั้น เวลานี้พวกเขาไม่มีบาดแผลเหลือบนร่างมันสักแผล

“ท่านทำได้ไง” ข้าถูกผีหลอกอยู่หรือเปล่า

“พลังของข้าทำได้ง่าย ๆ อยู่แล้วล่ะ” ไชริทส์พูดแบบไม่มีถลมตัวเองสักน้อย “จริงสิ สองคนตรงนั้น” เขาจะลุกไปดูข้าจึงคว่ำไหล่เขาไว้

“ไม่ต้อง ไม่อยู่ให้ท่านรักษาแล้วล่ะ” ข้าบอกพลางส่ายหน้า

ยังไม่ทันที่ไชริทส์จะได้ถามอะไรข้า สาวน้อยที่เอาเหยือกน้ำเข้ามาเมื่อครู่เข้าไปดูแล้วหยิบผ้าขึ้นปิดใบหน้าคนทั้งสอง เป็นการบอกให้รู้ว่าทั้งสองคนกลับสู่พื้นดินแล้ว

“ท่านถามหรือเปล่าว่าพวกเขาได้บาดเจ็บปางตายมาจากอะไร ข้าไม่คิดว่าแค่ทำเหมืองจะได้แผลเหวอะหะกันขนาดนั้น” ข้ารีบเปลี่ยนเรื่องดึงความสนใจคนผมทองกลับมา

“ถามแล้วล่ะ พวกเขาบอกว่ามีปีศาจในเหมือง มันเข้ามาอาศัยเมื่อสองสามวันก่อนนี่เอง พวกที่ออกไปล่าคนงานถึงไม่รู้ พวกที่มีเวทพิ้งเข้าไปดูเมื่อครู่เอง” ไชริทส์บ้วนหน้าไปทางหน้าต่างที่มองเห็นทางเข้าเหมืองพอดี

ทำให้ข้าหันตามไปทันที แต่แล้วพลันรู้สึกกดดันจนขนลุกชันไปทั้งร่าง จนข้าเกาะขอบหน้าต่างชะเง้อออกไปสุดตัว สิ่งที่มองไม่เห็น...แต่เป็นบางสิ่งที่ข้าคิดว่าเคยสัมผัส

“จะชะเง้อไปทำไม สายตาเจ้าสั้นหรือ” ลีฮีเตอร์เห็นข้าเข้าหนึ่งที

ข้าส่ายหน้าชี้เกียดต่อปากต่อคำกับคนที่มีอำนาจของจริง แต่ถึงกระนั้นพวกเขากลับไม่รู้ว่าอำนาจที่น่าสะพรึงอยู่ใกล้ ๆ อำนาจที่ไม่ได้มาจากปีศาจในเหมือง แต่แผ่มาจากท้องฟ้า อำนาจที่ข้ารู้จักเป็นอย่างดี...

ขนคอข้าลุกชันมากขึ้นก่อนจะเย็นวาบที่สันหลังแล้วกระจายไปทั่ว

กาย ทำเอาทั้งร่างเป็นอัมพาต ลมหายใจก็ติดขัด ฟันในปากส่งเสียงกระทบกันเบา ๆ

ไซริทัสสะบัดหน้ามาทางข้าจับพลัน “ดิ๋วหรือฟ ท่านเป็นอะไร?”  
เขาจับสองไหล่ข้าแน่น

หน้าข้าคงซีดไม่ต่างจากกระดาษ ร่างสิ้นเทาอย่างห้ามไม่อยู่ เหงื่อออกชุ่มไปทั้งตัว สภาพข้าคงทุเรศมากแน่ ๆ เวลานี้ ขนาดลีสีเตอร์ยังมองแบบหวั่น ๆ เลย

“เจ้าเป็นอะไร” ข้าคิดไปเองหรือเปล่า เสียงลีสีเตอร์เหมือนจะหวั่น  
ขำนิดหน่อย

“เขา... กำลังใกล้เข้ามา” ข้าพยายามเปล่งเสียงออกไป มันแตกพร่าจนไม่รู้ว่าจะฟังรู้เรื่องหรือเปล่า

“อะไรใกล้เข้ามาหรือดิ๋วหรือฟ?” ไซริทัสฟังรู้เรื่อง บางทีอาจอ่านเอาจากความคิดของข้า

ข้าแทบจะขยับปากไม่ไหว ความกลัวที่แทบจะทำข้าขาดใจตายส่งไปถึงไซริทัสหรือเปล่าไม่รู้ ภาพของสิ่งนั้นผุดขึ้นมาแจ่มชัดและไม่อาจคิดเป็นอื่นได้เลยสักน้อย

ใบหน้านาม ๆ ของไซริทัสเวลานี้คงทำให้คนขวัญอ่อนลมจับแน่ ขนาดลีสีเตอร์เห็นยังผงะห่างออกไปไม่น้อย เขาคงไม่คิดว่าจะได้เห็นท่านวิญญูณศักดิ์สิทธิ์แสดงอาการครั่นคร้ามแบบนี้ออกมากระมัง

“ดิ๋วหรือฟ ท่านกำลังนึกถึง...ดาร์คอิงเรม”

สิ้นคำสุดท้ายจากปากไซริทัส เงามดำทะมึนก็โอบไปทั้งฟ้ากว้างพร้อมแรงกดดันเย็นเฉียบที่สะกดให้เลือดในกายสิ่งมีชีวิตกลายเป็นน้ำแข็ง ทุกชีวิตในบริเวณเหมือนเหล็กเกิดอาการลมจับกันทั่วหน้า แม้ยังไม่เห็นว่าสิ่งใดแผ่แรงกดดันหนักล้นนั้น เหลือแค่ข้า ไซริทัส ลีสีเตอร์ที่ยังประคองสติไว้ได้ แต่อยู่ ๆ ไซริทัสก็วิ่งออกไปนอกเรือนไม้แล้วเงยใบหน้า

ที่ขีดเผือดขึ้นมองฟ้า

ความมืดทะมึนบนฟ้าดูไม่ต่างจากใครเอาสีดำสนิทระบายทับไว้  
จุดละอองแสงเล็ก ๆ ที่เคยเห็นทุกค่ำคืนไม่เหลืออยู่ที่ใดบนความมืดนั้น  
ไซริทส์เฟ่งสายตาไปยังความมืดบนฟ้านั้น เพียงพริบตาเพลิงสีน้ำเงิน  
สว่างจ้าจนแสบตาก็ทะยานลงจากฟ้าดำทะมึน มองดูไม่ต่างจากอุ้งหัตถ์  
แห่งมัจจุราชที่วาดออกมาเก็บเกี่ยววิญญาณสรรพสัตว์ มันคงไม่ถึงอึดใจ  
แน่นอนตั้งแต่เพลิงสีน้ำเงินนั้นกระทบเข้ากับภูเขาเหมืองเหล็ก

เปลวเพลิงที่ไซริทส์หยั่งอำนาจของมันไม่ถึง ลบภูเขาถูกยักษ์หายไป  
เปลี่ยนให้เป็นพื้นราบใหม่เกรียมด้วยความเร็วที่วิญญาณศักดิ์สิทธิ์อย่าง  
เขาไม่คิดว่าจะมีสิ่งมีชีวิตใดทำได้แม้แต่ว่าเขาเอง

จิตสังหารกดดันราวจะฉีกเขาเป็นชิ้น ๆ ในเสี้ยววินาทีส่งเข้ามาชน  
เขาตรง ๆ จ้าวแห่งพลังทำลายไร้ขอบเขตบนฟ้ากำลังหันคมเขี้ยวแห่ง  
ความตายมาทางเขาอย่างจงใจ

ไซริทส์ยืนนิ่ง ไม่ใช่มั่นใจว่าจะตอบโต้ได้ การพบกันครั้งแรกกับสิ่ง  
ที่เขาได้ยินมาตลอดว่าต้องจัดการเด็ดขาดให้ได้ในสักวัน มีอำนาจมากกว่า  
ที่เขาเคยคาดไว้มากมายนัก แต่พลังเพลิงก็ลบภูเขาถูกยักษ์หายไปได้ใน  
เวลาไม่ถึงอึดใจ ชีวิตที่เข้าไปในเมืองไม่ต้องพูดถึง ไม่ว่าจะพวกจอมเวท  
หรือปีศาจที่อยู่ therein ต่างตายไปแบบไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นด้วยซ้ำ แล้ว  
เขาที่เวลานี้มายืนล่อเป้าตรง ๆ นี้ละ

ไซริทส์เงยหน้าขึ้นฟ้าอย่างช้า ๆ อีกครั้ง ดวงตาสีทองสบเข้าจิ้ง ๆ  
กับดวงตาสีเพชรแดง เขาเยินวาบไปทั้งวิญญาณ สิ่งที่สี่ออกมาจาก  
ดวงตานั้นคือความพยาบาทแสนลึกล้ำ เดียดฉินที่ราวกับการมีตัวตนของ  
ไซริทส์เป็นสิ่งที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง ความรู้สึกที่พุ่งมานั้นมันยิ่งกว่าความ  
ตายที่จะหิบบิ้นให้ แต่มันคือความหายนะตลอดกาลของชาวสวรรค์

เสียงคำรามต่ำ ๆ ดังไม่ต่างจากเสียงฟ้าร้องก้องไปทั่วหุบเขาเหมือง

เหล็ก

สีเพชรแดงปรากฏขึ้นอีกจุดห่างจากดวงตาไปมากโข มันขยับไหวเหมือนริ้วเพลิงที่เคลื่อนไหวตามสายลม ไชริทส์รู้ว่าเป้าหมายของเพลิงสีเพชรแดงคือตัวเขา แต่เขาถูกความน่าครั่นคร้ามของดาร์คอิงเรมสะกดจนเป็นอัมพาตไปทั้งร่าง เรื่องจะหนีให้พ้นเพลิงนั้นคงเป็นไปได้เสียแล้วสำหรับเขา

ความน่าสะพรึงกลัวที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาทำเอาสติข้าแทบมุดลงดิน คนผมทองที่กำลังจะเป็นเป้าหมายเพลิงครั้งต่อไปยังยืนเชลลือเขาอยู่ได้ ขำต้องพยายามข่มความกลัวลากขาที่สั้นเป็นเจ้าเข้าไปถึงปากประตู ชนโตะชนแก้อีเสียหลายครั้ง แต่ก็ดี... ความเจ็บทำให้สติข้าโผล่จากดินกลับมาเข้าร่างได้อีกครั้ง ขำกระแอมไอสองสามครั้งเพื่อเรียกเสียงจากทุกส่วนในร่างกาย ก่อนจะตะโกนออกไปสุดเสียงพร้อมยื่นมือออกไปสุดมือ

“ไชริทส์ มาทางนี้!” วิธีเรียกเสียงมาใช้ของข้าได้ผล มันดิ่งก้องไปทั้งหุบเขา

ดวงตาสีทองและดวงตาสีเพชรแดงเบนมาที่ข้าทันที ไม่รู้หรือกว่าสิ่งที่ข้ามีจะคุ้มกันให้รอดจากเพลิงสีเพชรแดงของดาร์คอิงเรมได้หรือเปล่า แต่ข้าไม่อาจปล่อยให้ไชริทส์ยืนรับเพลิงไปคนเดียวได้ ไม่ว่าประสาทรับรู้ของเขากลับเข้าที่เข้าทางหรือยัง แต่เขาก็โดดมาที่ข้าได้ในพริบตา ข้าจึงมองขึ้นไปบนฟ้าบ้าง

ดวงตาจากฟ้าที่มองลงมาฉายแววจนเห็นเล็กน้อยที่ข้าไม่รู้ว่าจะคิดไปเองหรือเปล่าชั่วแวบหนึ่ง ก่อนพลังทำลายจะดิ่งลงสู่พื้นพิศทุกอย่างกึ่งระเนระนาด เรือนไม้ที่หักหลังต่าง ๆ พังลงกองเป็นเศษไม้ พลังทำลายที่น่าจะเป็นเปลวเพลิงกลับกลายเป็นสายลมแทน ครู่ใหญ่กว่าสายลมจะสงบ

เมื่อทุกอย่างเงียบลงข้าจึงลืมตาขึ้น สิ่งแรกที่เข้ามาในคลองสายตาคือ

ฟ้ากว้างประดับด้วยดวงดาวเกลื่อนฟ้า ลื่อนลงมาคือกองไม้กระจัดกระจาย  
 เลยไปอีกหนอยคือเหล่าคนเหมืองที่กำลังลุกขึ้นนั่งบ้าง ดันเศษไม้ออกจาก  
 ร้างบ้าง กลับมาที่ใกล้ตัวที่สุด ไหมสีทองกองอยู่ใกล้ ๆ แขนขวา  
 เจ้าของเส้นไหม...กองอยู่บนตัวข้าเต็ม ๆ ถัดขึ้นไปอีกนิดมีเศษไม้หลาย  
 ชิ้นร่วมเพิ่มน้ำหนักกดทับให้ข้าชักหายใจไม่ออก

“ไชร์ทิสลุกขึ้นเดี๋ยวนี้ ข้าหายใจไม่ออก” ข้าออกแรงผลักเจ้าผมทอง  
 ที่ดูท่าสดียังไม่กลับเข้าร่างเท่าไร

คนผมทองขยับขึ้นลุกนั่ง โบกหน้าซีดเขียวอย่างน่ากลัว

“ไชร์ทิส?” ข้าเขย่าเขาเบา ๆ เจ้าของชื่อนิ่งนิ่ง ปลายมือสั้นน้อย ๆ  
 เหมือนเด็กที่กำลังหวาดกลัว

รับจิตสังหารจากดาร์คอิงเรมเข้าไปตรง ๆ แบบนั้นไม่สติแตกก็นับ  
 ว่าเก่งสุด ๆ แล้ว ว่าแต่ทำไมดาร์คอิงเรมถึงต้องการมาไชร์ทิสหว่า หรือ  
 เป็นเพราะว่าเขาสามารถกางเขตแดนกันมันเข้ามาในเบอร์เรียนได้

ข้ายกมือขึ้นมาใช้หลังมือตบเขา ๆ ที่แก้มคนผมทอง “ตั้งสติและ  
 กลับมาได้แล้ว” ได้ผล เขามองหน้าข้า “คนเจ็บเยอะกว่าที่ท่านรักษาไป  
 เมื่อก่อนหน้าอีก” ข้าชี้ด้วยหัวแม่มือข้ามไหล่ตนเองไป หนึ่งในคนเจ็บ  
 เหล่านั้นกำลังรักษาตนเองอยู่พอดี

“เวทดำใช้สายการรักษาได้ด้วยหรือนั้น”

ข้าเพิ่งเคยเห็นเวทรักษาของพวกเขาเวทดำ มันให้ความรู้สึกน่าขนลุก  
 พิกล ลีฮีเตอร์แสะยะยัมเพิ่มความน่าขนลุกแต่ดูดีแปลก ๆ

“มันเป็นคำสาปชนิดหนึ่งเท่านั้น สาปให้เซลล์ผลาญพลังชีวิตใน  
 การฟื้นตัวเร็วกว่าปกติร้อยเท่า”

มีนาแสวงรอบกายถึงมองดูขมุขมัวพิกล

“คำสาปใช้แบบนี้ก็ได้ด้วยแฮะ นำให้เจ้าสาปให้บ้าง” ถ้ามีคำสาปนี้  
 ติดตัวข้าคงไม่ต้องกลัวการเจ็บเนื้อเจ็บตัวแล้ว

จอมเวทดำเค้นหัวเราะ “ทุกครั้งที่คำสาปแสดงผลนอกจากพลังชีวิตจะหดหาย อายุขัยจะสั้นลงเล็กน้อยด้วย ถ้าให้แสดงผลบ่อย ๆ ได้ตายไม่รู้ตัวเข้าสักวัน”

ขึ้นชื่อว่าคำสาปจะหาไอ้ที่ตี ๆ คงยากล่ะนะ

ระหว่างที่เข้าคุยกับลีฮีเตอร์ ไชริทส์ก็เดินเลี้ยวไปหาคนงานอื่น ๆ เจ้าตัวใช้พลังรักษาให้ทุกคนด้วยสีหน้าเรียบเฉยประมาณว่าความรู้สึกยังไม่กลับเข้าร่าง และคนที่ได้รับการรักษาก็อาการประมาณเดียวกัน

ข้างตอนใจยาวแล้วเดินไปดูรอยไหม้กว้างใหญ่ตรงบริเวณที่เคยเป็นเหมืองเหล็ก ราบเรียบได้อย่างน่าทึ่ง ไม่มีอะไรบ่งบอกได้เลยว่าตรงนี้เคยเป็นภูเขามาก่อน ถ้าบอกใครว่ามันเป็นแอ่งทะเลสาบแห่ง ๆ คงไม่มีใครเถียง

“เพลงไปได้สักขนาดนี้เชียว พลังอำนาจขนาดนี้ข้าว่าต่อให้มีแซงทีดีในรั้อยคน วิญญาณศักดิ์สิทธิ์อีกร้อยด้วย ยังเอาชนะไม่ได้เลยกระมัง”

นี่ก็เป็นสิ่งที่ซ้ำแปลกใจ หากชาวสวรรค์รักและเมตตาชาวมนุษย์จริง ทำไมไม่ส่งทัพสวรรค์ลงมาจัดการชั้นเด็ดขาดกับมังกรดำตัวนั้นล่ะ ขนาดจักรพรรดิปีศาจยังจัดการได้เลยนี่นา ถ้าจะบอกว่าไม่ต้องการก้าวก้าวแดนมนุษย์ก็ไม่น่าใช่ ไม่งั้นจะมีวิญญาณศักดิ์สิทธิ์มาประจำในโลกมนุษย์ทำไม... ดูท่าข้าต้องเปิดดอกคุยหลาย ๆ เรื่องของคาร์คอิงเริ่มกับไชริทส์หน่อยแล้ว

ข้ารอจนไชริทส์รักษาคนเจ็บหมดแล้วจึงเข้าไปหา เขานั่งมีดมนแบบที่ข้าไม่จำเป็นต้องจดแวนกันแดดมาเป็นของประจำตัวอีกต่อไป

“เหนื่อยหรือ” ข้าถามพลางเคลียร์พื้นที่เป็นที่นั่งแบบหันไปประจันหน้ากัน

ดวงตาสีทองหมอง ๆ เงยขึ้นสบตาข้า เขามองดูเหมือนผ้าไหมชั้น

ดีที่เก็บเก่าจนไม่มีใครอยากหยิบมาใช้ แต่ข้าคงต้องหยิบมาสะบัดกัน  
หน่อยละ

“เจอดาร์คอิงเรมตัวจริงเข้าไปเป็นไงละ เกินกว่าคำล่ำลือไปไกลเลย  
ล่ะสิ”

ไซริทส์พยักหน้าช้า ๆ “ข้าพอเข้าใจแล้วล่ะว่าทำไมวิญญาณศักดิ์สิทธิ์  
แต่ละท่านถึงทำได้แค่กางเขตแดนกันมันเข้ามาทำลายเบอร์เรียนท่านั้น  
ได้เห็นวันนี้แล้วข้ารู้ตัวดีเลย ข้าเองก็ทำได้แค่กางเขตแดนกันเหมือนกับ  
ท่านก่อน ๆ นั่นละ” เจ้าตัวยกมือขึ้นกุมอก

ข้าไม่รู้จะจัดคำไหนมาปลอบดีเพราะข้ารู้ดีที่รอดมานั่งกันอยู่ตรงนี้  
ได้ เพราะดาร์คอิงเรมเกิดหมดอารมณ์อยากเผาแถวนี่แล้วเลยจากไป...  
คิดว่างั้นนะ

ลีสีเตอร์เดินเข้ามาร่วมวงด้วยหลังจากเดินสำรวจความหายนะจน  
พอใจแล้ว “ถึงเข้าก็คงยังเรียกสติกลับมาไม่ได้ละมัง”

ข้ารู้ว่าเขาหมายถึงพวกคนงานเหมืองกับคนคุมเหมือง ก็น่าจะเป็น  
อย่างนั้นอยู่ ขนาดไซริทส์ยังจ๋อย แล้วคนธรรมดาจะไม่สติบินกันทั่วหน้า  
ได้ไง

“กระนั้น เจ้าตูพินตัวได้เร็วกว่าไซริทส์อีกนะ” ข้าอดแปลกใจไม่ได้  
ยิ่งเวลานี้ลีสีเตอร์กลับมาสีหน้าปกติแล้วด้วย

“มันยังซ้ากว่าเจ้าไม่ใช่หรือ” เจ้าตัวสวนกลับมาทันที

“ข้าไม่เถียง” ว่าพลาซัยกโหล “บอกแล้วว่าเตรียมตัวตายให้พร้อม  
ถ้าจะเผชิญหน้ากับดาร์คอิงเรม ผิดจากที่พูดใหม่ละ”

“หมายความว่าเจ้าเตรียมตัวไว้ตลอดเวลาแล้วล่ะสิ” จอมเวทดำ  
พนลมออกจุมพรีตใหญ่

“แหงล่ะ ข้ามันคนเร่ร่อนมันต้องเผื่อไว้ว่าอาจเจอเข้าสักวันแบบนี้ไง  
ข้าจึงรับได้มากที่สุด” ข้ายืดอกพุด ลีสีเตอร์กับไซริทส์มองข้าอย่างทึ่ง ๆ

ขึ้นมา “ถามหน่อยเถอะไซริทัส ท่านรู้จักดาร์คคองเรมดีแคไหน” ไซริทัส ส่งสีหน้าง ๑ “ข้าหมายถึงตัวตนของดาร์คคองเรมที่ท่านรู้ ทั้งก่อนลงมา รับตำแหน่งวิญญูณศักดิ์สิทธิ์ รวมทั้งเมื่อลงมาที่โลกแล้วด้วย” ข้าจ้อง เขม็งแบบถ้าไม่ตอบละก็ เศษไม้ใกล้มือจะบินไปง้างปากเขาเป็นครั้งแรกละ

เพราะกลัวเศษไม้ในมือข้าหรือสมเพชในการหาอาวุธของข้าไม่รู้ ละ เขาถอนใจเสียงดังก่อนจะพูดออกมาได้ “ดาร์คคองเรมปรากฏตัวเมื่อ ห้าพันปีก่อน หลังสงครามระหว่างแดนสวรรค์กับแดนปีศาจจบลง มัน ทำลายแดนมนุษย์และฆ่าคนไปมากมาย เมืองหลายเมืองล่มสลายลงด้วย ฝีมือมังกรอสูรนั้น เมืองสวรรค์จึงได้ส่งชาวสวรรค์ลงมาเพื่อสร้างเขตแดน ปลอดภัยให้มนุษย์ และข้าลงมาเป็นรุ่นที่ยี่สิบพอดี ส่วนแข่งที่ตีไนท์ เปลี่ยนรุ่นมาเกือบร้อยคนแล้วละ”

“แค่นั้นหรือที่ท่านรู้” รบรัดตัดเอามาแต่ส่วนที่รู้ ๑ กันอยู่แล้ว ทั้งนั้น

“นั่นเป็นสิ่งที่ผู้จะลงมาประจำเป็นวิญญูณศักดิ์สิทธิ์ยังแดนมนุษย์ ต้องรู้ ส่วนรายละเอียดย่อยมีตั้งแต่มังกรอสูรนั้นทำลายเมืองกับหมู่บ้าน ไปเท่าไร ที่ไหนบ้าง เคยบุกเข้าปะทะเขตแดนเบอร์เรียนกี่ครั้ง ซึ่งมัน เยอะอย่างไม่น่าเชื่อ นั่นคือเป็นล้านครั้งในเวลาห้าพันปี แต่ไม่เคยทำลาย เขตแดนได้สักครั้ง ข้าเองก็แปลกใจเหมือนกันว่าทำไมมันถึงอยากเข้ามา ในเบอร์เรียนขนาดนั้น เหมือนกับว่ามีบางอย่างที่มันต้องการในเบอร์เรียน”

“ต้องการบางอย่างหรือ...” ลีฮีเตอร์ยกมือขึ้นแตะคางทำทางคืดหนัก แบบที่สาว ๑ มาเห็นแล้วอาจใจละลาย... ดูดีเกินไปหน่อยหรือเปล่าพ่อคุณ

ไม่ว่าจะฟังที่ไซริทัสพูดอย่างไรมันก็ไม่ได้ทำให้รู้อะไรเพิ่มอีก ทั้ง ไซริทัสน่าจะพูดจริงเสียด้วย ถ้าเขารู้แค่นั้น...แล้วความคลุมเครือในการ กระทำบางอย่างของดาร์คคองเรม ข้าจะไปหาคนให้ความกระจ่างได้จาก ที่ไหนกันละ



“ไม่มีอะไรที่ท่านรู้มากไปกว่านั้นเลยหรือ” ข้าถามแบบหมดหวัง  
น้อย ๆ แล้วละ

“ข้าต้องรู้อะไรมากกว่านั้นละ ในเมื่อข้ารู้ดีแล้วว่าหน้าที่ของข้าต่อ  
จากนี้คืออะไร แล้วทำไม ข้ายังต้องรู้อะไรมากกว่านั้นอีกหรือ”  
เสียงทุ้มหวานหูกับสีหน้ามั่นใจในสิ่งที่พูดทำเอาข้าอยากเอาแว่นกันแดด  
ขว้างใส่สักครั้ง

“ก็อย่างดาร์คอิงเรมเกิดขึ้นมาได้อย่างไร เป็นมังกรสายพันธุ์ไหน  
เท่าที่รู้มาดาร์คอิงเรมใช้เพลิงได้สารพัดรูปแบบ สายฟ้าก็ใช้ได้ แถมยังมี  
มนตราแข็งแกร่งอีกต่างหาก มังกรแต่ละสายพันธุ์จะใช้อำนาจได้เพียงแค่  
ตามสายพันธุ์นั้น ๆ นอกจากพวกราชาที่ใช้เวทได้ด้วย แต่นี่เหมารวม  
ทุกอย่างทุกสายพันธุ์เลยนะว้อย ข้าว่ามันเกินแปลกไปไกลเลยละ”

“นั่นสิ” ลีฮีเตอร์สับสนุนข้อสงสัยของข้า เขาคงเอะใจบ้างแล้วละ

“เอ่อ...จำเป็นด้วยหรือที่ต้องรู้ว่ามาจากสายพันธุ์ไหน”

“จำเป็นเฟ้ย! ถ้ารู้ว่าสายพันธุ์ไหนการหาจุดอ่อนก็ง่ายขึ้นไงละ”  
ข้าหวังอีกครั้งว่าชาวสวรรค์ผู้นี้จะมีข้อมูลนั้น แต่สิ่งที่เขาตอบกลับมา  
กระตุ้นต่อมอยากฆาตกรรมชาวบ้านขึ้นมาถึงระดับเกือบหลุดลงมือ

“ไม่รู้หรอก บันทึกที่เคยอ่านจากเมืองบนก็ไม่มีด้วย ชาวสวรรค์  
ส่วนมากรู้ไม่ต่างจากที่ข้ารู้แหละ”

ไม่ต้องมาทำหน้าที่ไร้เดียงสาเรียกคะแนนเลย ไครบอกว่าท่าน  
วิญญูณศักดิ์สิทธิ์ฟังพาได้ทุกอย่าง ข้าจะจับถ่วงน้ำให้หมดเลย

“ไซริทัส ท่านไม่แปลกใจบ้างหรือว่า ทำไมเมืองของท่านถึงต้องให้  
ท่านมาช่วยมนุษย์จากมังกรดำตัวนั้น” ข้าไม่คิดว่าแค่บอกว่า ‘จงมาช่วย  
มนุษย์ซะ’ แล้วเขาจะยอมลงมาง่าย ๆ

“ไม่เห็นมีอะไรแปลกเลย ในเมื่อดาร์คอิงเรมทำให้มนุษย์เดือดร้อน  
เห็น ๆ กันอยู่ ถ้าข้าช่วยได้ข้ายอมต้องช่วยแน่ ๆ อยู่แล้ว”

อา... พ่อคุณสมเป็นชาวสวรรค์เสียจริง นักบุญเหลือเกิน ไม่สงสัยอะไรทั้งนั้น เขาให้ช่วยก็ช่วย

“ไซริทส์ท่านอายุเท่าไรแล้วเนี่ย”

“แปดร้อยปี”

“แปดร้อยก็เด็กกว่าดาร์คอิงเรมเยอะเลยนะนั่น แบบนี้ท่านคงวิเคราะห์การกระทำของดาร์คอิงเรมไม่ถูกแน่” ข้าถอนใจยาว คนที่คิดว่าน่าจะฟังได้มากที่สุดกลับเหลวเป๋วซะแล้ว

ลีสี่เตอร์ยกมือขึ้นมาระดับไหล่เหมือนจะบอกว่าสนใจเขาหน่อยซึ่งมันได้ผล เพราะข้ากับไซริทส์หันไปสนใจกันไต่

“ดูเจ้าจิตใจเรื่องอายุผู้อื่นตั้งแต่เรื่องของข้าแล้วนะ การกระทำอะไรของดาร์คอิงเรมหรือที่เจ้าต้องการให้วิเคราะห์”

ข้าชี้หน้าลีสี่เตอร์ “ที่จริงข้าอยากคุยเรื่องนี้กับเจ้ามาก ๆ เลย ถ้าเจ้าอายุเกินร้อยไปไกลแล้วนะ เพราะบอกกันว่าผู้ที่ผ่านโลกมามากจะมองเห็นอะไรได้มากกว่าพวกเด็ก ๆ แต่ที่ไหนได้เจ้าดันประมาณเดียวกับข้าเสียนี้ พ่อเปลี่ยนมาที่ไซริทส์กลับไม่ได้ต่างกันเลยถ้าเทียบกับอายุขัยของพวกเขาเมืองบน ยังไม่ถึงพันปีถือว่ายังเด็กไซ้ไหม” ข้าย่ำซัด ๆ ใส่คนผมทองที่เบ้หน้าไปนิดหนึ่งกับคำพูดของข้า

จอมเวทดำส่งเสียงขึ้นจุกเบา ๆ ก่อนเข้าเรื่องใหม่ “มันเกี่ยวกับที่เจ้าว่าจะคุยกับข้าที่หลังหรือเปล่า”

“นั่นแหละ” ข้าตอบกลับทันทีแล้วหันไปทางไซริทส์ “ขอแผนที่เบอร์รี่เนียนอย่างละเอียดพร้อมหมู่บ้านกับเมืองที่ถูกดาร์คอิงเรมทำลายทั้งหมดด้วย” ข้าสั่งยิบ คนตาสีทองมองอย่างฉงน “เรัวร์สิไมั้นข้าจะอธิบายสิ่งที่ข้าเจอมาระหว่างเร่ร่อนให้ฟังอย่างละเอียดไม่ได้นะ” คนผมทองล้งเลนิดหน่อยแล้วยอมทำตามในที่สุด